

**SMERNICA O TRANSPARENTNOSTI
JEDNOTNÉHO TRHU
[Smernica (EÚ) 2015/1535]:
nástroj spolupráce medzi inštitúciami EÚ,
členskými štátmi a podnikmi na zabezpečenie
bezproblémového fungovania jednotného
trhu**

**Príručka k postupu
pri poskytovaní informácií
v oblasti technických predpisov
a pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej
spoločnosti**

<http://ec.europa.eu/growth/tools-databases/tris/sk/>

PREDSLOV

Prvé vydanie tejto príručky bolo vypracované pod vedením mojej predchodkyne Sabine Lecrenierovej so zámerom sprístupniť právo EÚ tým, ktorí ho používajú, a pomôcť zlepšiť výmenu informácií, dialóg a spoluprácu, ktoré vytvárajú novú spoločenskú kultúru.

Chcel by som oceniť skvelú prácu a význam tejto publikácie z roku 2005, ktorá bola niekoľko rokov nápomocná hospodárskym subjektom, ale aj vnútroštátnym a regionálnym orgánom, ktoré sa zaoberali technickými predpismi, normami a službami informačnej spoločnosti.

S cieľom zohľadniť mnohé udalosti, ku ktorým došlo od roku 2005, treba predložiť druhé, revidované vydanie príručky.

Najvýznamnejšou udalosťou je Lisabonská zmluva podpísaná 13. decembra 2007, ktorou sa Zmluva o založení Európskeho hospodárstva nahradila Zmluvou o fungovaní Európskej únie (ďalej len „ZFEÚ“).

Ďalej v roku 2015 došlo ku kodifikácii, ktorá je v súčasnosti bežne známa ako smernica o transparentnosti jednotného trhu [t. j. súčasná smernica (EÚ) 2015/1535 z 9. septembra 2015, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických predpisov a pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti].

Navyše bola judikatúra Európskeho súdneho dvora týkajúca sa výkladu a vykonávania tejto smernice doplnená niekoľkými dôležitými rozsudkami.

Za zmienku stoja aj skúsenosti získané z takmer 11 000 oznámení prijatých od prvého vydania príručky. Napríklad zásadnou je úloha priemyslu pri predchádzaní vzniku nových prekážok obchodu. Online databáza TRIS ako taká teraz zaisťuje transparentnosť a spoluprácu prostredníctvom online archívu.

Je zrejmé, že postup oznamovania si vyžadoval aktualizované usmernenie, aby naďalej slúžil inštitúciám EÚ, členským štátom a priemyslu.

Giuseppe Casella

vedúci oddelenia

Generálne riaditeľstvo pre vnútorný trh,
priemysel, podnikanie a MSP

<http://ec.europa.eu/growth/tools-databases/tris>.

[VYTLAČÍ SA NA ZADNEJ STRANE OBALU PRÍRUČKY]

Táto príručka je určená ako sprievodca systémom zriadeným na to, aby sa ním predchádzal vznik prekážok voľného pohybu tovaru, slobody usadiť sa a slobody poskytovať služby, pokiaľ ide o služby informačnej spoločnosti. Príručka poskytuje komentár k smernici (EÚ) 2015/1535, ktorou sa tento systém vykonáva. Každé ustanovenie smernice je citované v plnom znení a je doplnené o podrobný komentár vysvetľujúci jeho význam a následky pre všetky zainteresované strany: útvary Európskej komisie, členské štáty a súčasne aj potenciálne hospodárske subjekty v rámci Európskej únie.

Táto príručka, ktorú pripravilo Generálne riaditeľstvo pre vnútorný trh, priemysel, podnikanie a MSP, Komisiu žiadnym spôsobom nezaväzuje. Právne záväzný je len text smernice (EÚ) 2015/1535. Smernica (EÚ) 2015/1535 podlieha výkladu Súdneho dvora Európskej únie.

Pôvodným jazykom tejto príručky je angličtina.

OBSAH

Úvod

Smernica (EÚ) 2015/1535, nástroj transparentnosti v službách jednotného trhu

KAPITOLA I

Rozsah pôsobnosti smernice

Vymedzenie pojmov (*článok 1*)

- výrobok
- služba
- technická špecifikácia
- iné požiadavky
- pravidlá vzťahujúce sa na služby
- technický predpis
- návrh technického predpisu

KAPITOLA II

Postup vzťahujúci sa na technické predpisy

I. Oznamovanie a distribúcia informácií týkajúcich sa návrhov technických predpisov a možné reakcie Komisie a členských štátov (*články 5 a 6*)

1. Prvé štádium: povinnosť informovať

a) Povinnosti členských štátov:

1. Všeobecné pravidlá
2. Osobitné prípady

b) Povinnosti Komisie

2. Druhé štádium: možné reakcie Komisie a členských štátov (pripomienky, podrobné stanoviská, „odklad“)

II. Povinnosť dodržať obdobie zastavenia konania (*článok 6*)

III. Výnimky z povinnosti oznamovať a z povinnosti dodržať obdobia zastavenia konania (*článok 7*)

KAPITOLA III

Postup poskytovania informácií týkajúcich sa noriem

Povinnosť členských štátov oznamovať žiadosti o vypracovanie technických špecifikácií alebo normy (*článok 4*)

KAPITOLA IV

Stály výbor (články 2 a 3)

Zloženie a úloha Stáleho výboru

KAPITOLA V

Uplatňovanie smernice

I. Správy a štatistika (*článok 8*)

II. Odkaz na smernicu v čase prijatia technických predpisov (*článok 9*)

III. Harmonogram a metódy uplatnenia

KAPITOLA VI

Prístup súkromných osôb a odvetví priemyslu k informáciám a ich možnosti reagovania

1. Databáza TRIS
2. Príspevky zainteresovaných strán
3. Národné kontaktné miesta
4. Žiadosť o prístup k dokumentom podľa nariadenia (ES) č. 1049/2001
5. Neuplatniteľnosť „neoznámených“ technických predpisov

ZÁVER

VYBRANÁ BIBLIOGRAFIA

I. Články

II. Publikácie Európskej komisie

III. Rozsudky Súdneho dvora Európskej únie

IV. Iné dokumenty

ÚVOD: SMERNICA (EÚ) 2015/1535, NÁSTROJ TRANSPARENTNOSTI V SLUŽBÁCH JEDNOTNÉHO TRHU

Začiatkom osemdesiatych rokov 20. storočia Komisia vychádzajúc z rozhodnutia Súdneho dvora známeho ako rozsudok vo veci „Cassis de Dijon“ predstavila novú politiku určenú na dokončenie vnútorného trhu na základe troch myšlienok:

- prijatie výrobkov v každom členskom štáte, ak vo zvyšku Spoločenstva boli uvedené na trh v súlade s právnymi predpismi („vzájomné uznávanie“),
- harmonizácia obmedzená na dôležité hospodárske odvetvia týkajúce sa najmä zdravia, bezpečnosti a životného prostredia,
- prístup založený na prevencii určený na monitorovanie vnútroštátnych predpisov.

Od roku 1984 sa smernicou 83/189/EHS¹, ktorá sa po dvoch kodifikáciách stala najprv smernicou 98/34/ES² a potom smernicou (EÚ) 2015/1535³, stanovil preventívny mechanizmus, ktorého rozsah pôsobnosti sa postupne rozširuje.

V súčasnosti sú členské štáty Európskej únie povinné oznámiť Komisii a ostatným členským štátom akýkoľvek návrh technického predpisu týkajúceho sa výrobkov a služieb informačnej spoločnosti pred jeho prijatím v rámci vnútroštátneho práva.

Táto koncepcia bola v danom čase revolučná a takou aj ostala.

Smernica je určená členským štátom, ktoré súhlasili s účasťou v systéme vzájomnej transparentnosti a monitorovania v regulačnej oblasti. Táto iniciatíva bola originálna po viacerých stránkach:

- Systém má preventívny charakter: informácie sa poskytujú vtedy, keď sú technické predpisy týkajúce sa výrobkov alebo pravidiel vzťahujúce sa na služby informačnej spoločnosti ešte stále v prípravnom štádiu, a je možné meniť ich tak, aby zodpovedali zásadám jednotného trhu.
- Texty vnútroštátnych návrhov môže prostredníctvom uplatňovania obdobia zastavenia konania skúmať a monitorovať nielen Komisia, ale aj všetky členské štáty; členské štáty uznávajú výhody postupu, ktorý umožňuje vzájomné ovplyvňovanie ich legislatívnych procesov. Samotná Zmluva iba zabezpečila retrospektívne monitorovanie zo strany členských štátov prostredníctvom používania zdĺhavejších postupov v prípade nesplnenia povinnosti, ktoré členské štáty uplatňujú iba zriedka.
- Systém umožňuje takisto odložiť na určitý čas návrh vnútroštátnych právnych predpisov s cieľom umožniť diskusiu na úrovni EÚ o tejto veci z hľadiska iniciatív v oblasti

¹ Smernica Rady 83/189/EHS z 28. marca 1983, ktorou sa stanovuje postup poskytovania informácií v oblasti technických noriem a predpisov (Ú. v. ES L 109, 26.4.1983, s. 8).

² Smernica Európskeho parlamentu a Rady 98/34/ES z 22. júna 1998 o postupe pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov (Ú. v. ES L 204, 21.7.1998, s. 37).

³ Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/1535 z 9. septembra 2015, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických predpisov a pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti (Ú. v. EÚ L 241, 17.9.2015, s. 1).

harmonizácie. Navyše sa prostredníctvom tohto legislatívneho prehľadu môžu ľahšie identifikovať skutočné potreby v oblasti harmonizácie.

Systém, ktorého spustenie prebiehalo pomaly, sa rozbehol a poskytol Komisii, členským štátom a podnikom prehľad o aktivitách vnútroštátnych orgánov v technickej oblasti (napr. pravidlá týkajúce sa zloženia, označovania, názvu, skúšania atď. výrobku, ako aj pravidlá týkajúce sa životnosti výrobku až po jeho likvidáciu). Rozsah pôsobnosti smernice sa postupne rozširuje, takže v súčasnosti sa vzťahuje na všetky poľnohospodárske výrobky, produkty rybníctva a priemyselne vyrábané výrobky a zohľadňuje čoraz väčší počet ustanovení, najmä s cieľom zabrániť akýmkoľvek opatreniam, ktoré si nepriamo vyžadujú zabezpečenie súladu s technickými špecifikáciami, ktoré prekážali cez sieť. V roku 1998 bol postup rozšírený smernicou 98/48/ES, aby sa zahrnuli pravidlá o službách informačnej spoločnosti⁴.

Postupne sa rozšíril aj geografický rozsah pôsobnosti smernice. Smernica 98/34/ES, ktorá sa v krajinách EZVO už sčasti vykonáva od roku 1990⁵, bola čiastočne rozšírená aj na Turecko na základe dohody o pridružení s touto krajinou⁶. Smernica poslúžila aj ako vzor pre dohovor Rady Európy⁷.

Najnovšou kodifikáciou v roku 2015 sa zaistilo, že tieto zmeny sú vyjadrené v jedinom právnom texte.

Uplatnenie postupu oznamovania znamenalo vznik novej praxe. Medzi členskými štátmi sa vyvinula celková filozofia výmeny informácií, dialógu a spolupráce. Tento mechanizmus sa javí ako impozantný nástroj porovnávania, ktorý členským štátom umožňuje využívať nápady svojich partnerov pri riešení spoločných problémov týkajúcich sa technických predpisov, najmä v nedávno regulovaných odvetviach, ako sú digitálne služby a nové technológie. Prostredníctvom tohto nástroja je Komisia úspešná nielen pri rušení ustanovení, ktoré sú v rozpore s právom Únie, ale prispieva aj k formulácii ustanovení, ktoré sa majú zahrnúť do vnútroštátnych právnych predpisov, s cieľom zaistiť, aby hospodárske subjekty boli úplne informované o svojich právach, a umožniť uplatňovanie zásady „vzájomného uznávania“ v praxi. Táto zásada je odvodená z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie o jeho výklade článkov 34 až 36 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ZFEÚ).

⁴ Smernica 83/189/EHS bola zmenená predovšetkým smernicou Rady 88/182/EHS z 22. marca 1988 (Ú. v. ES L 81, 26.3.1988, s. 75) a smernicou Európskeho parlamentu a Rady 94/10/ES z 23. marca 1994 (Ú. v. ES L 100, 19.4.1994, s. 30). Smernicou 98/34/ES z 22. júna 1998 sa kodifikovala smernica 83/189/EHS a všetky jej následné zmeny. Smernica 98/34/ES bola viackrát podstatne zmenená a kodifikovaná bola smernicou Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/1535 z 9. septembra 2015 (Ú. v. EÚ L 241, 17.9.2015, s. 1).

⁵ Dohoda medzi členskými štátmi EZVO a EHS, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických predpisov nadobudla platnosť v novembri 1990. Následne bola smernica 83/189/EHS s nevyhnutnými úpravami začlenená do Dohody o Európskom hospodárskom priestore (ďalej len „Dohoda o EHP“), platnej od 1. januára 1994. Švajčiarsko, hoci nie je signatárom tejto dohody, naďalej uplatňuje postup týkajúci sa výmeny informácií. Spoločný výbor EHP 29. marca 2019 prijal rozhodnutie č. 75/2019, ktorým sa smernica (EÚ) 2015/1535 s nevyhnutnými úpravami začlenila do Dohody o EHP. Toto rozhodnutie nadobudlo účinnosť pre štáty EZVO, ktoré sú členmi EHP, 1. decembra 2019.

⁶ Dohoda o pridružení medzi Európskym hospodárskym spoločenstvom a Tureckom (Ú. v. ES zväzok 16 C 113, 24.12.1973, s. 1) a rozhodnutie Asociačnej rady ES – Turecko č. 1/95 z 22. decembra 1995 o vykonávaní záverečnej fázy colnej únie (Ú. v. ES L 39, 13.12.1996, s. 1).

⁷ Dohovor Rady Európy č. 180 o informačnej a právnej spolupráci týkajúcej sa služieb informačnej spoločnosti.

Podľa zásady vzájomného uznávania musí každý členský štát umožniť na svojom území prístup na trh pre každý výrobok, ktorý je v súlade s právnymi predpismi uvedený na trh v inom členskom štáte. Obmedzenie alebo odopretie tohto práva podlieha zdôvodneniu a je možné len v prípade, keď ide o oprávnený verejný záujem, ako je bezpečnosť a ochrana zdravia.

Komisia sa po viacnásobných žiadostiach Rady pre konkurencieschopnosť zaviazala na rozsiahlejšie a lepšie vzájomné uznávanie a navrhla „doložku jednotného trhu“, ktorá má neodmysliteľný politický a právny význam. „Doložka jednotného trhu“ je obsiahnutá v oznámení Komisie COM(2017) 787 final (Balík návrhov o výrobkoch: posilnenie dôvery v jednotný trh) z 19. decembra 2017⁸ so zrozumiteľnou a s jednoznačnou formuláciou zásady vzájomného uznávania. Členské štáty sa vyzývajú, aby vo svojich technických pravidlách systematicky reprodukovali túto „doložku jedného trhu“⁹:

„Tovar, ktorý bol v súlade s právnymi predpismi uvedený na trh v inom členskom štáte Európskej únie alebo Turecku, alebo ktorý má pôvod a bol v súlade s právnymi predpismi uvedený na trh v štáte EZVO, ktorý je zmluvnou stranou Dohody o EHP, sa pokladá za zlučiteľný s týmto opatrením. Uplatňovanie tohto opatrenia upravuje nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/515 z 19. marca 2019 o vzájomnom uznávaní tovaru, ktorý je v súlade s právnymi predpismi uvedený na trh v inom členskom štáte, od 19. apríla 2020.“

V tejto súvislosti Komisia s cieľom znížiť riziko, že technické predpisy spôsobia regulačné prekážky obchodu, dôsledne poukazuje na význam začlenenia „doložky jednotného trhu“ do návrhu technických predpisov, ktorými sa stanovujú pravidlá v neharmonizovaných alebo nie úplne harmonizovaných oblastiach.

Dôsledkom tejto akceptácie výrobkov zo zvyšku Európskej únie, rozšírenej Dohodou o EHP aj na výrobky z krajín EZVO, ktoré podpísali dohodu¹⁰, je vzájomné uznávanie predpisov týkajúcich sa navrhovania, výroby a skúšania výrobkov a použitých postupov posudzovania zhody; členské štáty a Komisia sú o týchto predpisoch informované prostredníctvom postupu poskytovania informácií stanoveného smernicou (EÚ) 2015/1535.

Navyše ustanovenia rozhodnutia Asociačnej rady ES – Turecko č. 1/95 z 22. decembra 1995 o vykonávaní záverečnej fázy colnej únie¹¹, ktorým sa stanovuje zrušenie množstvových obmedzení alebo opatrení s rovnocenným účinkom medzi EÚ a Tureckom, sa na účely ich vykonávania a uplatňovania na výrobky zahrnuté do colnej únie vykladajú v súlade s príslušnými rozhodnutiami Súdneho dvora Európskej únie, pokiaľ ide o ustanovenia ZFEÚ, najmä jej článkov 34 až 36.

V dôsledku rozšírenia rozsahu uplatňovania postupu pri poskytovaní informácií na pravidlá vzťahujúce sa na služby informačnej spoločnosti sa smernicou 98/34/ES od augusta 1999 zabezpečilo predchádzanie vzniku nových prekážok slobode usadiť sa a voľného pohybu služieb informačnej spoločnosti, a to vytvorením mechanizmu na analýzu zlučiteľnosti nových

⁸ K dispozícii na adrese: <https://ec.europa.eu/transparency/regdoc/rep/1/2017/SK/COM-2017-787-F1-SK-MAIN-PART-1.PDF>, pozri oddiel 3.

⁹ Navyše na osobitnú žiadosť Európskeho parlamentu sa v odôvodnení 16 nedávno prijatého nariadenia o vzájomnom uznávaní (nariadenie 2019/515) členské štáty vyzývajú, aby vo svojich technických pravidlách systematicky používali doložku jednotného trhu.

¹⁰ Je potrebné poznamenať, že príslušné ustanovenia Dohody o EHP sa uplatňujú len na „výrobky s pôvodom v zmluvných stranách“, a nie následne na výrobky, ktoré sú tam jednoducho uvedené na trh.

¹¹ Ú. v. ES L 35, 13.2.1996, s. 1.

vnútroštátnych právnych predpisov v tejto oblasti s článkami 49 a 56 ZFEÚ a so sekundárnymi právnymi predpismi.

Podľa judikatúry Súdneho dvora Európskej únie sa v článkoch 49 a 56 ZFEÚ vyžaduje zrušiť obmedzenia, t. j. všetky „opatrenia, ktoré výkon týchto slobôd zakazujú, prekážajú mu alebo ho robia menej príťažlivým“ (sloboda usadiť sa a sloboda poskytovať služby)¹².

Vnútroštátne obmedzenie musí byť na základe judikatúry odôvodnené, t. j. vhodné, nevyhnutné a primerané sledovanému verejnému cieľu, aby bolo prijateľné ako výnimka zo základných slobôd vnútorného trhu v neharmonizovanej oblasti¹³. Pokiaľ ide najmä o slobodu poskytovať služby, znamená to, že vnútroštátne právne predpisy, ktoré neprihliadajú na požiadavky už splnené prevádzkovateľom v jeho členskom štáte usadenia, z ktorého poskytuje svoje služby¹⁴, sa budú javiť ako neprimerané obmedzenie, a teda neprijateľné podľa práva Únie, keď sa predmetná služba poskytuje, ako je to v prípade služieb informačnej spoločnosti, bez toho, aby poskytovateľ musel vstúpiť na územie členského štátu, v ktorom sa služba prijíma¹⁵.

Preto pri skúmaní návrhov vnútroštátnych pravidiel v oblasti služieb informačnej spoločnosti bolo prvoradým cieľom Komisie napríklad zabrániť akémukoľvek vnútroštátnemu regulačnému prístupu zameranému na uplatňovanie paušálnych extrateritoriálnych právnych úprav, ktoré nerozlišujú medzi prevádzkovateľmi so sídlom v oznamujúcom členskom štáte a prevádzkovateľmi, ktorí plánujú poskytovať služby v takomto členskom štáte, ale bez toho, aby boli v ňom usadení. Komisia sa takisto ubezpečila, že plánované vnútroštátne pravidlá nespôsobujú prevádzkovateľom a možno aj používateľom zbytočné alebo nadmerné právne alebo administratívne náklady.

S cieľom zaistiť úplnú účinnosť smernice musia všetky zainteresované strany – vnútroštátne orgány a hospodárske subjekty Európskej únie – dôkladne rozumieť jej ustanoveniam, a tak presne poznať svoje práva a povinnosti.

Toto je ešte dôležitejšie, keďže Súdny dvor Európskej únie v apríli 1996 zaviedol zásadu, že nedodržanie oznamovacej povinnosti spôsobí, že príslušné technické predpisy budú nepoužiteľné, a teda nevykonateľné voči jednotlivcom¹⁶. Táto judikatúra, ktorú Súdny dvor Európskej únie niekoľkokrát potvrdil¹⁷, sa uplatňuje aj na technické predpisy prijaté v rozpore s obdobím zastavenia konania¹⁸.

Účelom tejto príručky je informovať všetky zainteresované strany, a najmä európskych výrobcov a poskytovateľov služieb informačnej spoločnosti, o cieľoch, obsahu a rozsahu hlavného nástroja Európskej únie na odstránenie technických prekážok voľného pohybu tovaru, slobody usadiť sa a slobody poskytovať služby informačnej spoločnosti na jednotnom trhu pri zdroji.

¹² Vec C-439/99 Komisia/Taliansko, EU:C:2002:14.

¹³ Veci C-76/90 Dennemeyer, EU:C:1991:331; C-55/94 Gebhard, EU:C:1995:411 a C-369/96 Arblade, EU:C:1999:575.

¹⁴ Pozri rozsudok Arblade už citovaný v poznámke pod čiarou č. 13.

¹⁵ Pozri rozsudok Dennemeyer už citovaný v poznámke pod čiarou č. 13.

¹⁶ Vec C-194/94 CIA Security, EU:C:1996:172.

¹⁷ Veci C-443/98 Unilever, EU:C:2000:496; C-159/00 Sapod Audic, EU:C:2002:343; C-26/11 Belgische Petroleum Unie a i., EU:C:2013:44; C-336/14 Ince, EU:C:2016:72; C-285/15 Beca Engineering, EU:C:2016:295; C-144/16 Município de Palmela, EU:C:2017:76; vec C-299/17 VG Media, EU:C:2019:716.

¹⁸ Veci C-443/98 Unilever, EU:C:2000:496; C-95/14 UNIC a Uni.co.pel, EU:C:2015:492.

KAPITOLA I: ROZSAH PÔSOBNOSTI SMERNICE

V článku 1 sa vymedzuje význam daný smernicou pre niekoľko kľúčových pojmov, ktoré sa používajú v jej ustanoveniach. Toto objasnenie terminológie a významu je nevyhnutné na účinné pochopenie textu a súčasne sa ním vymedzuje rozsah pôsobnosti smernice.

Rozsah pôsobnosti smernice

„Článok 1

1. Na účely tejto smernice sa uplatňujú tieto vymedzenia pojmov:

a) ‚výrobok‘ je každý priemyselne vyrábaný výrobok a každý poľnohospodársky výrobok vrátane rybích výrobkov;“

Z rozsahu pôsobnosti prvej verzie smernice (t. j. 83/189/EHS) boli vylúčené kozmetické výrobky v zmysle smernice 76/768/EHS¹⁹, lieky v zmysle smernice 65/65/ES²⁰, výrobky určené na spotrebu pre ľudí a zvieratá a poľnohospodárske výrobky v zmysle článku 38 ods. 1 ZFEÚ.

Rozsah pôsobnosti smernice bol rozšírený, keďže používaním postupu pri poskytovaní informácií sa ukázalo, že Komisia ani členské štáty nemonitorovali mnohé vnútroštátne predpisy a normy predstavujúce prekážky obchodu v rámci EÚ, pretože na určité výrobky sa smernica nevzťahovala.

Na objasnenie v súčasnosti používaného veľmi širokého vymedzenia tovaru je vhodné pripomenúť, že Súdny dvor Európskej únie do rámca ustanovení týkajúcich sa voľného pohybu tovaru podľa článku 34 ZFEÚ zahrnul „výrobky, ktoré je možné oceniť v peňažnom vyjadrení a ktoré ako také môžu byť predmetom obchodných transakcií“²¹. V tejto súvislosti Súdny dvor takisto rozhodol, že odpad, či už recyklovateľný alebo nerecyklovateľný, sa považuje za výrobok, ktorého pohybu by sa v zásade nemalo brániť²². Toto je vhodné zvážiť pri určovaní rozsahu pôsobnosti smernice.

„b) ‚služba‘ je každá služba poskytovaná informačnou spoločnosťou, to jest každá služba, ktorá sa bežne poskytuje za odmenu, na diaľku, elektronickým spôsobom a na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb“²³.

Na účely tohto pojmu:

i) ‚na diaľku‘ znamená, že služba sa poskytuje bez toho, aby pri tom boli obe strany súčasne prítomné;

¹⁹ Zrušená nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1223/2009 z 30. novembra 2009 o kozmetických výrobkoch (Ú. v. EÚ L 342, 22.12.2009, s. 59).

²⁰ Zrušená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2001/83/ES zo 6. novembra 2001, ktorou sa ustanovuje zákonník Spoločenstva o humánných liekoch (Ú. v. ES L 311, 28.11.2001, s. 67).

²¹ Vec 7/68 Komisia/Taliansko, EU:C:1968:51.

²² Vec C-2/90 Komisia/Belgicko, EU:C:1992:310.

²³ Pojem služby informačnej spoločnosti bol zavedený smernicou 98/48/ES a potom sa používal v smernici 98/84/ES o právnej ochrane služieb založených na podmienenom prístupe alebo pozostávajúcich z podmieneného prístupu (Ú. v. ES L 320, 28.11.1998, s. 54) a v smernici 2000/31/ES o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (Ú. v. ES L 178, 17.7.2000, s. 1).

ii) ‚elektronickým spôsobom‘ znamená, že služba sa z miesta pôvodu odošle a na mieste určenia prijíma prostredníctvom elektronického zariadenia, určeného na spracovávanie (vrátane digitálneho komprimovania) a uskladňovanie údajov a je úplne vysielaná, prenášaná a prijímaná po drôte, prostredníctvom rádiových vln, optickým spôsobom, alebo inými elektromagnetickými prostriedkami;

iii) ‚na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb‘ znamená, že služba sa poskytuje prostredníctvom prenosu údajov na individuálnu žiadosť.

Indikatívny zoznam služieb, ktoré nespádajú pod tento pojem, je uvedený v prílohe I. “

Je potrebné zdôrazniť, že zahrnutie služieb informačnej spoločnosti bolo veľmi dôležitým rozšírením rozsahu pôsobnosti smernice, čím sa zosúladiť s novými vývojovými trendmi v medzinárodnom obchode.

Podľa judikatúry Súdneho dvora Európskej únie sú uvedené štyri podmienky na posúdenie činnosti ako služby informačnej spoločnosti („každá služba, ktorá sa bežne poskytuje za odmenu, na diaľku, elektronickým spôsobom a na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb“), ktoré sú stanovené v článku 1 ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535, kumulatívne²⁴.

Na určenie toho, či činnosť patrí do vymedzenia služieb informačnej spoločnosti, je potrebné najprv overiť, či predmetná činnosť predstavuje „službu“ v súlade s právom Únie.

Súdny dvor stanovil, že „základná charakteristika odmeny [...] spočíva v skutočnosti, že predstavuje protihodnotu za predmetnú službu“²⁵. Takáto charakteristika chýba pri činnostiach, ktoré štát vykonáva bezodplatne v rámci svojich úloh, najmä v sociálnej, kultúrnej, vzdelávacej a súdnej oblasti. Z tohto dôvodu sa v odôvodnení 19 smernice 98/48/ES dospelo k záveru, že „vnútroštátne ustanovenia týkajúce sa takýchto činností nie sú zahrnuté v definícii uvedenej v článku 60 [teraz článku 57] zmluvy a preto nespádajú ani pod pôsobnosť tejto smernice“.

Napriek tomu Súdny dvor Európskej únie v súvislosti s vymedzením pojmu „odmena“ za služby uznal, že za službu nemusí zaplatiť ten, pre koho bola vykonaná²⁶. Napríklad činnosti financované úplne reklamou sú odmenené, a teda predstavujú službu.

Ďalej je potrebné overiť, či je služba v zmysle smernice „službou informačnej spoločnosti“. V súlade s článkom 1 ods. 1 písm. b) smernice služba informačnej spoločnosti je služba poskytovaná: „na diaľku“, „elektronickým spôsobom“ a „na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb“.

Pojem „na diaľku“ sa týka situácií, v ktorých je služba poskytovaná použitím prostriedkov komunikácie na diaľku, ktoré sú teda charakterizované skutočnosťou, že zúčastnené strany (t. j. poskytovateľ a príjemca služby) nie sú fyzicky súčasne prítomné.

Výraz „elektronickým spôsobom“ označuje služby, ktorých jednotlivé prvky sú vysielané, prenášané a prijímané v rámci elektronickej siete. Služba sa musí prenášať z miesta odoslania do

²⁴ Vec C-390/18 Airbnb Ireland, EU:C:2019:1112.

²⁵ Vec C-109/92 Wirth, EU:C:1993:916.

²⁶ Vec C-352/85 Bond van Adverteerders, EU:C:1988:196.

miesta prijatia prostredníctvom elektronického zariadenia (na spracovanie a uchovávanie údajov) a telekomunikačnými prostriedkami.

A napokon, služba musí byť poskytovaná prostredníctvom prenosu údajov na základe individuálnej žiadosti. Toto predstavuje prvok interaktivity, ktorý je typický pre služby informačnej spoločnosti a odlišuje ich od ostatných služieb, ktoré sa odosielajú bez toho, aby bola potrebná žiadosť od príjemcu. Z tohto dôvodu sa v článku 1 ods. 2 uvádza, že smernica sa nevzťahuje na služby rozhlasového vysielania a na služby televízneho vysielania, na ktoré sa vzťahuje článok 1 ods. 1 písm. e) smernice 2010/13/EÚ²⁷.

Okrem toho je v prílohe I uvedený indikatívny zoznam služieb, na ktoré sa nevzťahuje článok 1 ods. 1 písm. b), rozdelený do troch kategórií. Konkrétne prvá kategória sa týka „*služieb, ktoré nie sú poskytované ,na diaľku‘*“, keďže služby poskytované za fyzickej prítomnosti poskytovateľa a príjemcu nemožno považovať za služby informačnej spoločnosti v zmysle smernice, aj keď sa pri nich používajú elektronické prístroje. Druhá kategória súvisí so „*službami, ktoré nie sú poskytované ,elektronickým spôsobom‘*“, ako sú napríklad automaty na vydávanie hotovosti alebo cestovných lístkov alebo dátové nosiče CD-ROM. V tretej kategórii sú uvedené príklady „*služieb, ktoré nie sú poskytované ,na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb‘*“, ako sú služby televízneho alebo rozhlasového vysielania²⁸.

K príkladom služieb, na ktoré sa vzťahuje smernica, patria online informačné služby (noviny, databázy atď.), činnosti monitorovania na diaľku, interaktívny telenákup, elektronická pošta, online rezervácie leteniek, online profesionálne služby (prístup k databázam, diagnostika atď.), sprostredkovateľské služby, ktorých predmetom je prostredníctvom elektronickej platformy za odmenu sprostredkovať kontakt medzi prípadnými nájomcami a prenajímateľmi, ktorí sú alebo nie sú podnikateľmi ponúkajúcimi krátkodobé ubytovanie²⁹.

„c) ,technická špecifikácia‘ je špecifikácia obsiahnutá v dokumente stanovujúcom charakteristiky, ktoré sa od výrobu vyžadujú, ako je napríklad stupeň kvality, funkčnosť, bezpečnosť alebo rozmery vrátane požiadaviek vzťahujúcich sa na výrobok z hľadiska názvu, pod ktorým sa predáva, a tiež terminológie, symbolov, skúšania a skúšobných metód, balenia, označovania alebo štítkovania a postupov posudzovania zhody.

Pojem ,technická špecifikácia‘ sa vzťahuje aj na výrobné metódy a postupy používané v súvislosti s poľnohospodárskymi výrobkami uvedenými v článku 38 ods. 1 druhom pododseku Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len ,ZFEÚ‘), výrobkami určenými na spotrebu pre ľudí a zvieratá a liekmi, ako sú vymedzené v článku 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/83/ES³⁰, ako aj na výrobné metódy a postupy vzťahujúce sa na iné výrobky v prípadoch, keď majú vplyv na charakteristiky týchto výrobkov;“

²⁷ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správny opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách) (Ú. v. EÚ L 95, 15.4.2010, s. 1).

²⁸ V rozsudku Mediakabel z 2. júna 2005, vec C-89/04, EU:C:2005:348 Súdny dvor potvrdil, že výber z videotéky na základe požiadavky nie je službou informačnej spoločnosti, keďže sa neposkytuje na diaľku. Vec C-390/18 Airnb Ireland, EU:C:2019:1112.

³⁰ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2001/83/ES zo 6. novembra 2001, ktorou sa ustanovuje zákonník Spoločenstva o humánnych liekoch (Ú. v. ES L 311, 28.11.2001, s. 67).

Týmto ustanovením sa vymedzuje pojem technická špecifikácia, všeobecné označenie, ktoré zahŕňa normy, ako aj technické predpisy.

Uvádza sa v ňom, že dokument obsahujúci technickú špecifikáciu stanovuje „charakteristiky, ktoré sa od výrobku vyžadujú“. Uvedené príklady nie sú úplné: mohlo by sa pridať zloženie výrobku³¹, jeho tvar, hmotnosť, balenie³², prezentácia³³, funkčnosť, životnosť, spotreba energie atď. Pri technickej špecifikácii sa predpokladá, že vnútroštátne opatrenie, ktoré ju stanovuje, sa vzťahuje na výrobok alebo jeho obal ako také, a teda určuje niektorú z charakteristík, ktoré sa od daného výrobku vyžadujú^{34 35}.

Špecifikácia môže slúžiť na dosiahnutie množstva cieľov: napríklad ochrana spotrebiteľa, životného prostredia, verejné zdravie alebo bezpečnosť, normalizácia výroby, zlepšenie kvality, spravodlivosť obchodných transakcií, udržanie verejného poriadku. Takéto špecifikácie by sa však nemali zaviesť pre tovar bez dostatočného odôvodnenia: tovar slúžiaci oprávnenému verejnému záujmu, ktorý je objektívny a primeraný.

V prvej verzii smernice sa vymedzenie technickej špecifikácie obmedzilo na charakteristiky, ktoré sa od výrobku vyžadujú. Rozšírenie pojmu technickej špecifikácie tak, aby zahŕňal výrobné postupy a metódy, sa uskutočnilo v dvoch fázach: po prvé, v roku 1988 (smernicou 88/182/EHS³⁶), pokiaľ ide o poľnohospodárske výrobky, výrobky na spotrebu pre ľudí a zvieratá a lieky v čase ich začlenenia do rozsahu pôsobnosti smernice; po druhé, v roku 1994 (smernicou 94/10/ES³⁷), pokiaľ ide o ostatné výrobky v záujme konzistentnosti.

V oblasti poľnohospodárstva, výrobkov na spotrebu pre ľudí a zvieratá a liekov výrobné metódy a postupy vo všeobecnosti ovplyvňujú samotný výrobok (napríklad povinnosť očkovať kravy pred ich predajom³⁸). Toto neplatí vždy v ostatných odvetviach výrobkov, kde sa smernicou kladie na výrobok podmienka oznamovania príslušných výrobných metód a postupov s konkrétnym vylúčením predpisov týkajúcich sa organizácie práce, ktorá výrobky neovplyvňuje.

Skúšanie a skúšobné metódy uvádzané ako príklady technických špecifikácií zahŕňajú technické a vedecké metódy, ktoré sa majú použiť na hodnotenie charakteristík daného výrobku. Postupy posudzovania zhody, ktoré sú takisto uvedené, sú postupy používané na zabezpečenie toho, aby výrobok vyhovoval špecifickým požiadavkám. Zodpovedajú za ne špecializované orgány, či už verejné alebo súkromné, alebo výrobca.

Mimoriadne dôležité je začlenenie týchto parametrov do rozsahu pôsobnosti smernice, pretože skúšanie a postupy posudzovania zhody môžu mať za určitých podmienok negatívne účinky na

³¹ Vec C-303/04 Lidl Italia, EU:C:2005:528.

³² Vec C-159/00 Sapod Audic, EU:C:2002:343.

³³ Vec C-20/05 Schwibbert, EU:C:2007:652.

³⁴ Vo veci C-727/17 ECO-WIND Construction, EU:C:2020:393, Súdny dvor rozhodol, že právna úprava, ktorá sa obmedzuje na to, že reguluje možnosti postavenia veterných elektrární stanovením minimálnej vzdialenosti, ktorú treba dodržiavať pri ich umiestnení, neodkazuje na výrobok ako taký, v tomto prípade veternú elektrárňu, a teda neurčuje niektorý z predpísaných znakov v zmysle smernice.

³⁵ Vec C-711/19 Admiral Sportwetten a i., EU:C:2020:812.

³⁶ Smernica Rady 88/182/EHS z 22. marca 1988, ktorou sa mení smernica 83/189/EHS, ktorou sa stanovuje postup poskytovania informácií v oblasti technických noriem a predpisov (Ú. v. ES L 81, 26.3.1988, s. 75).

³⁷ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 94/10/ES z 23. marca 1994, ktorou sa druhýkrát podstatne mení smernica 83/189/EHS, ktorou sa stanovuje postup poskytovania informácií v oblasti technických noriem a predpisov (Ú. v. ES L 100, 19.4.1994, s. 30).

³⁸ Vec C-37/99 Donkersteeg, EU:C:2000:636.

obchod. Rozmanitosť a rozdielnosť vnútroštátnych systémov certifikácie zhody môžu spôsobiť obchodu technické prekážky rovnako ako špecifikácie uplatniteľné na výrobky, ktoré sa ešte ťažšie prekonávajú v dôsledku ich zložitosti.

„d) ‚iné požiadavky‘ sú požiadavky iné ako technická špecifikácia, ktoré sú kladené na výrobok s cieľom ochrany najmä spotrebiteľov alebo životného prostredia a ktoré ovplyvňujú životnosť výrobku po jeho uvedení na trh, ako napríklad podmienky používania, opätovného používania a spotreby alebo zneškodňovania v prípadoch, v ktorých môžu mať takéto podmienky významný vplyv na zloženie alebo povahu výrobku alebo na jeho odbyt;“

Pojem „iné požiadavky“ vymedzený v tomto písmene v prvej verzii smernice 83/189/EHS neexistoval. Zavedený bol smernicou 94/10/ES pri druhej zmene textu.

Tento pojem zahŕňa požiadavky, ktoré nepredstavujú technické špecifikácie, ale podmienky, ktoré majú vplyv na životnosť výrobku od jeho uvedenia na trh po fázu nakladania s odpadom vytvoreným výrobkom alebo likvidácie tohto odpadu.

V ustanovení sa uvádza, že tento typ požiadavky sa ukladá najmä na účely ochrany spotrebiteľov alebo životného prostredia. Toto sú dva dôvody hlavných cieľov oprávneného verejného záujmu, ktoré by za výnimočných okolností mohli ospravedlniť odchýlenie členského štátu od zásady voľného pohybu tovaru, a to uložením zákazov alebo obmedzení obchodovania.

„Podmienky používania, recyklácie, opätovného použitia alebo zneškodňovania výrobku“ uvedené ako príklady „iných požiadaviek“, sa týkajú najvýznamnejších špecifických prípadov. Tieto podmienky musia mať významný vplyv na zloženie, povahu alebo predaj výrobku, aby ich bolo možné kvalifikovať ako „iné požiadavky“³⁹. Možno teda očakávať, že ustanovenia patriace do kategórie „iné požiadavky“ budú obsiahnuté vo výnose týkajúcom sa zdravotníckeho odpadu alebo vo vnútroštátnom predpise, ktorého cieľom je zaviesť systém vracania alebo opätovného používania obalov alebo dokonca triedený zber určitých výrobkov, akými sú vybité batérie.

„e) ‚pravidlá vzťahujúce sa na služby‘ sú požiadavky všeobecnej povahy, ktoré sa vzťahujú na zriaďovanie a vykonávanie služieb v zmysle písmena b), najmä ustanovenia týkajúce sa poskytovateľa služby, služieb ako takých a ich príjemcu a vylučujúce všetky pravidlá netýkajúce sa špecificky služieb tak, ako sú vymedzené v uvedenom písmene.

Na účely tohto pojmu:

i) sa pravidlo považuje za pravidlo osobitne určené pre služby informačnej spoločnosti vtedy, ak so zreteľom na jeho dôvodovú správu a jeho vykonávaciu časť je špecifickým cieľom a zámerom všetkých alebo niektorých z jeho ustanovení regulovanie takýchto služieb, vykonávané explicitným a cieleným spôsobom;

ii) sa pravidlo nepovažuje za pravidlo osobitne určené pre služby informačnej spoločnosti vtedy, ak takéto služby ovplyvňuje iba nepriamym alebo náhodným spôsobom.“

Príklady opatrení, ktoré budú pravdepodobne tvoriť pravidlo o službách informačnej spoločnosti, zahŕňajú opatrenia týkajúce sa podmienok zriaďovania činnosti (napr. pravidlá vzťahujúce sa na

³⁹ Veci C-303/15 M. a S., EU:C:2016:771; C-98/14 Berlington, EU:C:2015:386; C-213/11, C-214/11 a C-217/11 Fortuna a i., spojené veci, EU:C:2012:495; C-65/05 Komisia/Grécko, EU:C:2006:673; C-267/03, Lindberg, EU:C:2005:246; C-137/17 Van Gennip a i., EU:C:2018:771; a C-727/17 ECO-WIND Construction, EU:C:2020:393.

usadenie sa poskytovateľov služieb⁴⁰, najmä pravidiel týkajúce sa povolení alebo udelení licencie⁴¹); opatrenia týkajúce sa podmienok vykonávania on-line činnosti (napr. všeobecný zákaz komerčnej propagácie alebo určitých foriem reklamy, požiadavky registrácie, zákaz uverejňovať určité typy informácií⁴²); opatrenia týkajúce sa poskytovateľa on-line služieb (napr. požiadavky vzťahujúce sa na odbornú prax požadovanú pre daňového poradcu poskytujúceho služby on-line); opatrenia týkajúce sa poskytovania on-line služieb (napr. zákony ustanovujúce maximálne poplatky, ktoré možno účtovať, povinné poistenie alebo povinnosti podávania správ) a opatrenia vzťahujúce sa na príjemcu takýchto služieb (napr. účasť obmedzená na určitú vekovú skupinu, opatrenia uplatňované na osobitné kategórie príjemcov, ako sú maloleté osoby); ako aj rozšírenie výlučného práva prevádzkovať určité hazardné hry, ktorým je poverený verejnoprávny subjekt, na celom vnútroštátnom území na prevádzkovanie na internete⁴³.

Je nesmierne dôležité zdôrazniť, že povinnosť oznámiť vopred sa nevzťahuje na všetky návrhy vnútroštátnych predpisov, ktoré sa – priamo alebo nepriamo, explicitne alebo implicitne – môžu týkať služieb informačnej spoločnosti. Na účely smernice sa bude musieť vopred oznamovať len obmedzený počet návrhov vnútroštátnych predpisov a presne vymedzená kategória návrhov vnútroštátnych predpisov, a to predpisov osobitne zameraných na služby informačnej spoločnosti. Všetky ostatné predpisy, ktoré majú vplyv na služby, nepodliehajú oznamovacej povinnosti.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je potrebné poukázať na to, že smernicou sa stanovuje povinnosť oznamovať regulačné návrhy, ktorých odôvodnenie, obsah alebo účel⁴⁴ naznačujú, že sú priamo a otvorene určené úplne alebo sčasti na reguláciu služieb informačnej spoločnosti. Ustanovenia vo vnútroštátnom regulačnom nástroji musia byť navrhnuté jednoznačne alebo v každom prípade musia byť osobitne koncipované tak, aby vyjadrovali skutočnosť, že činnosť/služba sa poskytuje „na diaľku, elektronickým spôsobom a na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb“.

Ďalšou skutočnosťou, ktorú treba zdôrazniť, je to, že oznamovať sa nemusia len regulačné nástroje, ktoré sú *ako celok* venované službám informačnej spoločnosti (napr. zákon o elektronických podpisoch). Oznamovať sa musia aj predpisy, *ktorých iba časť* (možno iba článok alebo dokonca odsek) sa osobitne týkajú služby informačnej spoločnosti (napr. v rámci zákona o pornografii, osobitné ustanovenie o zodpovednosti poskytovateľa prístupu k internetu)⁴⁵.

Ustanovenie sa považuje za „osobitne určené pre služby informačnej spoločnosti so zreteľom na jeho dôvodovú správu a jeho vykonávaciu časť“, ak tento cieľ alebo zámer majú len niektoré z jeho ustanovení. Aj keby zo samotného znenia vnútroštátneho predpisu nevyplývalo, že jeho cieľom je aspoň čiastočne regulovať osobitne služby informačnej spoločnosti, môže tento cieľ vyplývať z odôvodnenia tohto predpisu, ako to vyplýva najmä z prípravných prác k uvedenému predpisu v súlade s pravidlami výkladu, ktoré sú v tomto ohľade relevantné⁴⁶.

Na druhej strane, nie je potrebné oznamovať technické predpisy, ktoré sa týkajú služieb informačnej spoločnosti iba nepriamo, implicitne alebo náhodne, t. j. ktoré súvisia s hospodárskou

⁴⁰ Vo veci C-255/16 Falbert, EU:C:2017:983, Súdny dvor spresnil, že „vnútroštátne predpisy, ktoré obsahujú len podmienky na zakladanie podnikov alebo poskytovanie služieb podnikmi, ako napríklad predpisy, ktoré podmieňujú vykonávanie profesijnej činnosti predchádzajúcim povolením, nie sú technickými predpismi“.

⁴¹ Pozri odôvodnenie 18 smernice 98/48/ES.

⁴² Vec C-299/17 VG Media, EU:C:2019:716.

⁴³ Vec C-275/19 Sportingbet a Internet Opportunity Entertainment, EU:C:2020:856.

⁴⁴ Vec Falbert, C-255/16, už citovaná v poznámke pod čiarou č. 41.

⁴⁵ Pozri odôvodnenia 17 a 18 smernice 98/48/ES.

⁴⁶ Vec C-299/17 VG Media, EU:C:2019:716.

činnosťou všeobecne bez zohľadnenia typických technických postupov na poskytovanie služieb informačnej spoločnosti (napr. ustanovenie, ktorým sa zakazuje distribúcia pedofilného materiálu akýmkoľvek prenosovými prostriedkami vrátane internetu alebo elektronickej pošty spomedzi rôznych možných spôsobov šírenia, alebo ustanovenie uplatniteľné na sprostredkovateľské služby poskytnuté prostredníctvom aplikácie pre smartfón, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou komplexných služieb, ktorých hlavným prvkom je služba dopravy⁴⁷). Podobne vnútroštátne opatrenia, v ktorých nie je zmienka o informačnej spoločnosti a ktoré sa uplatňujú bez rozdielu na všetky druhy služieb dispečingu, či už poskytovaných telefonicky alebo pomocou IT aplikácie, nemožno považovať za osobitne určené pre služby informačnej spoločnosti a v dôsledku toho by sa nemali považovať za technické predpisy⁴⁸.

„3. Táto smernica sa nevzťahuje na predpisy súvisiace so záležitosťami, na ktoré sa vzťahuje právna úprava Únie pre oblasť telekomunikačných služieb v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/21/ES“⁴⁹.

V smernici 90/387/EHS⁵⁰ (zrušenej smernicou 2002/21/ES) sa telekomunikačné služby vymedzujú ako „služby, ktorých poskytovanie spočíva úplne alebo čiastočne v prenose a smerovaní signálov v telekomunikačnej sieti prostredníctvom telekomunikačných procesov s výnimkou rozhlasového a televízneho vysielania“.

Dôvodom tejto osobitnej výnimky je to, že v oblasti telekomunikačných služieb (ako pri finančných službách, pozri nasledujúci oddiel) je už harmonizovaný veľký počet záležitostí, ktoré sú súčasťou už existujúceho a dostatočne vymedzeného regulačného rámca na úrovni EÚ.

„4. Táto smernica sa nevzťahuje na predpisy súvisiace so záležitosťami, na ktoré sa vzťahuje právna úprava Únie pre oblasť finančných služieb, ktorých neúplný zoznam je uvedený v prílohe II tejto smernice.“

Dôvod takejto výnimky z rozsahu pôsobnosti smernice je rovnaký ako predchádzajúci dôvod a je spôsobený skutočnosťou, že takéto pravidlá sú súčasťou už dostatočne zavedeného právneho rámca Únie.

V prílohe II k smernici (EÚ) 2015/1535 je len ako pomôcka uvedený neúplný zoznam finančných služieb.

„5. S výnimkou článku 5 ods. 3 sa táto smernica nevzťahuje na predpisy vydané regulovanými trhmi v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/39/ES, alebo na účel týchto trhov, ani na predpisy vydané inými trhmi alebo orgánmi vykonávajúcimi pre uvedené trhy zúčtovacie alebo platobné funkcie, alebo na účel takýchto iných trhov alebo orgánov.“

Smernicou 2004/39/ES z 21. apríla 2004 sa regulujú obchodné činnosti na finančných trhoch a rozširuje ochrana investorov⁵¹.

⁴⁷ Pozri rozsudok Uber France vo veci C-320/16, EÚ:C:2018:221.

⁴⁸ Vec C-62/19 Star Taxi app, EÚ:C:2020:980.

⁴⁹ Pozri poznámku pod čiarou č. 25.

⁵⁰ Smernica 90/387/EHS z 28. júna 1990 o vytvorení vnútorného trhu pre telekomunikačné služby prostredníctvom otvoreného prístupu k sieti (Ú. v. ES L 192, 24.7.1990, s. 1).

⁵¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/39/ES z 21. apríla 2004 o trhoch s finančnými nástrojmi (Ú. v. EÚ L 145, 30.4.2004, s. 1) bola zrušená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2014/65/EÚ

V dôsledku tejto výnimky pravidlá zostavené regulovanými trhmi alebo týkajúce sa týchto trhov, alebo pravidlá zostavené inými trhmi či orgánmi vykonávajúcimi pre takéto trhy zúčtovacie alebo platobné operácie nepodliehajú povinnosti predbežného oznámenia. Jedinou povinnosťou, ktorej takéto pravidlá v záujme minimálnej transparentnosti podliehajú, je povinnosť následného oznámenia, t. j. Komisii by sa mali oznámiť po prijatí na vnútroštátnej úrovni v zmysle článku 5 ods. 3, ktorý je – ako sa uvádza v článku 1 ods. 5 – jediným ustanovením v smernici, ktoré sa na tieto pravidlá uplatňuje.

„f) „*technický predpis*“ sú *technické špecifikácie a ďalšie požiadavky alebo pravidlá o službách vrátane príslušných správnych opatrení, dodržiavanie ktorých je v prípade predaja, poskytovania služieb, zriadenia poskytovateľa služby alebo používania služby v členskom štáte alebo na väčšej časti jeho územia de jure alebo de facto povinné, ako aj zákony, predpisy alebo administratívne opatrenia členských štátov, okrem tých, ktoré sú uvedené v článku 7, ktoré zakazujú výrobu, dovoz, predaj alebo používanie výrobku alebo ktoré zakazujú poskytovanie alebo používanie služby alebo usadenie sa subjektu ako poskytovateľa služby.*“

Pri vymedzení pojmu „technický predpis“ sa v písmene f) uvádzajú informácie týkajúce sa typu textu, ktorý sa musí oznámiť v rámci postupu poskytovania informácií stanoveného smernicou v tejto oblasti.

Na jednej strane existujú technické špecifikácie a iné požiadavky alebo pravidlá vzťahujúce sa na služby (pozri predchádzajúce vymedzenie pojmov), ktoré stanovujú členské štáty a ktoré sa uplatňujú na priemyselné a poľnohospodárske výrobky a na služby informačnej spoločnosti, a na druhej strane existujú zákony, predpisy a administratívne opatrenia členských štátov, ktoré zakazujú určité osobitné činnosti.

Aby sa technická špecifikácia, iná požiadavka alebo pravidlo vzťahujúce sa na služby mohli považovať za *technický predpis*, musia spĺňať tieto podmienky:

- musia byť „povinné“ (t. j. záväzné *de jure* alebo *de facto*, pozri ďalej). Táto charakteristika, ktorá je začlenená v dokumentoch pripravených subjektmi verejného sektora, na ktoré sa táto smernica vzťahuje, predstavuje hlavný rozdiel medzi *technickým predpisom* a *normou*, ktorú pripravujú súkromné orgány a v podstate je dobrovoľná⁵²,
- musia ovplyvňovať predaj alebo používanie priemyselných a poľnohospodárskych výrobkov, poskytovanie služby alebo usadenie sa prevádzkovateľa služieb v členskom štáte alebo podstatnej časti daného štátu.

Administratívne opatrenia, ktoré sa uplatňujú na špecifikáciu, inú požiadavku alebo pravidlo vzťahujúce sa na služby, môžu predstavovať aj technické predpisy v zmysle smernice. Tieto opatrenia, podobne ako pri všetkých technických predpisoch, musia byť oznámené podľa

z 15. mája 2014 o trhoch s finančnými nástrojmi (Ú. v. EÚ L 173, 12.6.2014, s. 349) s účinnosťou od 3. januára 2018.

⁵² V určitých prípadoch sa však môže stať súlad s normou povinným, takže potom nadobudne status technického predpisu.

smernice, keď pochádzajú od vlád členských štátov alebo od jedného z jej úradov uvedených v zozname zostavenom Komisiou v rámci Stáleho výboru smernice^{53 54}.

Určité technické špecifikácie, iné požiadavky alebo pravidlá vzťahujúce sa na služby, ktoré spĺňajú vymedzenie technických predpisov, sú vylúčené z rozsahu pôsobnosti smernice najmä vtedy, ak plnia záväzné akty Únie⁵⁵ alebo sa obmedzujú na vykonanie rozsudku Súdneho dvora Európskej únie, ako sa uvádza v článku 7 smernice.

„Povinný“ charakter technickej špecifikácie, inej požiadavky alebo pravidla vzťahujúceho sa na služby sa môže na ne preniesť dvomi spôsobmi:

1. *De jure*, keď sa súlad s nimi zavedie ako povinný na základe opatrenia pochádzajúceho priamo od príslušných subjektov verejného sektora alebo im ho možno pripísať.

Napríklad podmienky týkajúce sa malovýroby džemov alebo konzervovaného ovocia, stanovené výnosom, sa budú považovať za technický predpis, ktorý je povinný *de jure*. To isté bude platiť pre zákaz používania plastových fliaš na predaj minerálnej vody stanovený vyhláškou atď.

2. *De facto*, keď technická špecifikácia nie je stanovená formálnym a záväzným aktom príslušného štátu, ale keď štát podporuje jej dodržiavanie. Tieto opatrenia sa v dôsledku podobných účinkov, ktoré môžu mať na obchod, považujú za rovnocenné so záväznými predpismi.

V písmene f) sú uvedené tri príklady najvýznamnejších a najčastejších *de facto* technických predpisov s cieľom objasniť pojem, ktorý nebol vymedzený v prvej verzii smernice a mal za následok rôzne výklady, ktoré boli prekážkou správneho vykonávania postupu pri poskytovaní informácií.

„Medzi *de facto* technické predpisy patria:

i) *zákony, predpisy alebo administratívne opatrenia členského štátu, ktoré odkazujú buď na technické špecifikácie alebo na iné požiadavky, alebo pravidlá o službách, alebo na profesijné pravidlá alebo pravidlá správnej praxe, ktoré obratom odkazujú na technické špecifikácie alebo iné požiadavky alebo pravidlá o službách, dodržiavanie ktorých tvorí predpoklad súladu s povinnosťami vyplývajúcimi z týchto zákonov, predpisov alebo správnych opatrení;*“

Zákony, iné právne predpisy a administratívne opatrenia, na ktoré sa odkazuje, sú opatrenia prijaté vnútroštátnymi orgánmi, ktoré odkazujú na technické špecifikácie, iné požiadavky⁵⁶ alebo pravidlá vzťahujúce sa na služby obvykle ustanovené inými orgánmi ako štát (národným normalizačným orgánom), ktoré ako také nie sú povinné (napríklad normy, profesijné pravidlá alebo kódexy postupov), ale ktorých dodržiavanie sa odporúča, keďže to výrobku alebo službe dodáva predpoklad súladu s ustanoveniami už uvedených opatrení.

Takto je tomu najmä vtedy, ak zákon týkajúci sa poistenia zbavuje používateľov výrobkov, ktoré vyhovujú určitým nepovinným normám, zodpovednosti za preukázanie zhody s povinnými požiadavkami, keďže sa pri týchto výrobkoch predpokladá súlad s požiadavkami.

⁵³ Vec C-62/19 Star Taxi app, EU:C:2020:980.

⁵⁴ Zoznam úradov povinných oznamovať návrhy technických predpisov (okrem vlád členských štátov) (Článok 1 bod 11 smernice 98/34/ES) (Ú. v. EÚ C 127, 31.5.2006, s. 14).

⁵⁵ Veci C-390/99 Canal Satélite Digital, EU:C:2002:34; C-443/98 Unilever, EU:C:2000:496.

⁵⁶ V zmysle článku 1 ods. 1 písm. c) a d) smernice, ako už bolo vysvetlené.

„ii)nezáväzné dohody, kde je jednou zo zmluvných strán orgán verejnej moci, a ktoré vo všeobecnom záujme zabezpečujú súlad s technickými špecifikáciami alebo inými požiadavkami alebo pravidlami o službách, s výnimkou špecifikácií vzťahujúcich sa na ponukové konania verejného obstarávania;“

Dohody uzatvorené medzi hospodárskymi subjektmi, ktoré stanovujú technické špecifikácie alebo iné požiadavky pre určité výrobky alebo pravidlá vzťahujúce sa na služby, nie sú ako také záväzné vzhľadom na svoj pôvod v súkromnom sektore. Napriek tomu sa považujú za *de facto* technické predpisy, keď je jedným zo signatárov týchto dohôd štát.

Táto okolnosť sa stáva čoraz častejšou, keďže takéto dohody sa stali nástrojmi národnej regulačnej politiky. Často ich používajú niektoré členské štáty v takých sektoroch ako automobilový priemysel, chemický priemysel alebo ropný priemysel, vo väčšine prípadov z environmentálnych dôvodov. Napríklad na zníženie emisií znečisťujúcich látok z vozidiel, obmedzenie vypúšťania škodlivých látok do vodných zdrojov alebo používania určitých typov obalov atď. V oblasti služieb informačnej spoločnosti je dobrým príkladom takejto nezáväznej dohody oznámený text – návrh kódexu postupov pri dobrovoľnom uchovávaní komunikačných údajov.

Tieto dohody umožňujú väčšiu flexibilitu pri zavádzaní opatrení potrebných na dosiahnutie cieľov právnych predpisov a ich dosiahnutie zabezpečuje dobrovoľná účasť príslušného priemyslu.

Ak tieto dohody majú patriť do rozsahu pôsobnosti smernice (EÚ) 2015/1535, musí v nich byť zainteresovaný štát. Štát musí byť zmluvnou stranou, aby subjekt verejného sektora mohol splniť informačnú povinnosť, ktorú má, a zohľadniť pripomienky Komisie alebo členského štátu v rámci postupu pri poskytovaní informácií stanoveného smernicou.

„iii) technické špecifikácie alebo iné požiadavky alebo pravidlá o službách, súvisiace s fiškálnymi alebo finančnými opatreniami, ktoré ovplyvňujú spotrebu výrobkov alebo služieb podporovaním súladu s takýmito technickými špecifikáciami alebo inými požiadavkami alebo pravidlami o službách; nepatria sem technické špecifikácie ani iné požiadavky alebo pravidlá o službách, ktoré súvisia s vnútroštátnymi systémami sociálneho zabezpečenia.“

Fiškálne alebo finančné opatrenia uvedené v tomto bode stanovujú vnútroštátne subjekty verejného sektora na iný účel ako účel tradične sledovaný daňovými právnymi predpismi členských štátov.

Považujú sa za účinné nástroje na vykonávanie politik, o ktorých sa rozhodlo na vnútroštátnej úrovni, najmä vzhľadom na ochranu životného prostredia a príjemcov služby (predovšetkým spotrebiteľov), keďže sú v podstate zamerané na ovplyvnenie správania príjemcov služieb vzhľadom na konkrétny výrobok alebo službu.

Toto ustanovenie smernice vzniklo z dôvodu niektorých prípadov daňových stimulov udelených „čistým vozidlám“, ktoré splnili určité emisné limity alebo boli vybavené katalyzátormi. Prax ukázala, že členské štáty často spájali stimuly s podmienkami, čo malo za následok, že zavedený systém bol v rozpore s právom Únie. Bolo teda zrejmé, že je potrebné preskúmať aj takéto návrhy.

Kategória predmetných opatrení zahŕňa najmä tie, ktorých cieľom je podpora nákupu výrobkov v súlade s určitými špecifikáciami, a to poskytnutím finančných nástrojov (napríklad dotácie na nákup určitých vykurovacích zariadení, ktoré vyhovujú vymedzeným technickým požiadavkám) alebo prípadne na odradenie od ich nákupu (napríklad vylúčenie grantov v stavebnom priemysle,

keď sa používajú materiály s určitými vlastnosťami). Zahŕňa aj fiškálne alebo finančné opatrenia, ktoré môžu ovplyvniť spotrebu podporou súladu s „inými požiadavkami“ v zmysle smernice (napríklad výnimka z ekologickej dane za obaly daných výrobkov, keď je stanovený zálohový systém, alebo výnimka z ekologickej dane na určité výrobky, keď je zavedený systém zberu a recyklácie). Podobne sa táto kategória opatrení týka tých, ktoré sú zamerané na podporu nákupu alebo na odradenie od nákupu služieb s určitými vlastnosťami (napr. služby prijímané prostredníctvom špecifických zariadení alebo pochádzajúce od prevádzkovateľov usadených v určitých oblastiach).

Smernica (EÚ) 2015/1535 nepokrýva všetky fiškálne alebo finančné právne predpisy členských štátov, odkazuje len na technické špecifikácie, iné požiadavky alebo pravidlá vzťahujúce sa na služby spojené s fiškálnymi alebo finančnými opatreniami, ktorých cieľom je zmeniť správanie spotrebiteľov alebo príjemcov služieb⁵⁷. Fiškálne alebo finančné opatrenie ako také nepredstavuje predmet skúmania zo strany Komisie alebo členských štátov. Posúdenie opatrenia Komisiou a ostatnými členskými štátmi je obmedzené na technické špecifikácie alebo iné požiadavky alebo pravidlá vzťahujúce sa na služby, ktoré obsahuje, a ich pripomienky či podrobné stanoviská sa môžu týkať len aspektov, ktoré môžu prekážať obchodu alebo ktoré v súvislosti s pravidlami vzťahujúcimi sa na služby bránia voľnému pohybu služieb alebo slobode poskytovateľov služieb usadiť sa. Na príslušné návrhy sa takisto vzťahuje špeciálne zaobchádzanie, pokiaľ ide o obdobia zastavenia konania (pozri článok 7 ods. 4), keďže na prijatie týchto textov členskými štátmi nie je stanovené žiadne obdobie zastavenia konania (pozri kapitolu II, oddiel III).

Treba zdôrazniť, že návrh právneho predpisu, ktorý obsahuje „fiškálne alebo finančné opatrenia“ v zmysle smernice (EÚ) 2015/1535, sa musí podľa tejto smernice oznámiť, aj keď dotknuté opatrenia predstavujú aj štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, pričom v tomto prípade sa musia pred svojím zavedením oznámiť Komisii aj podľa článku 108 ods. 3 ZFEÚ.

Vylúčené sú aj opatrenia spojené s národnými systémami sociálneho zabezpečenia (napríklad predpis, ktorým sa vrátenie peňazí za liek podmieňuje určitým typom balenia).

Okrem technických špecifikácií, iných požiadaviek a pravidiel vzťahujúcich sa na služby, ktoré ukladajú záväzné požiadavky *de jure* a *de facto*, sa za technické predpisy na účel oznamovacej povinnosti podľa smernice (EÚ) 2015/1535 považujú vnútroštátne zákony, iné právne predpisy a administratívne opatrenia určené na zákaz výroby, dovozu, predaja a používania výrobku alebo v prípade služieb informačnej spoločnosti zákaz poskytovania alebo používania služby alebo usadenia sa ako poskytovateľa služieb.

Aby mohli opatrenia patriť do štvrtej kategórie technických predpisov týkajúcej sa okrem iného zákazu používania, musia mať rozsah pôsobnosti, ktorý presahuje obmedzenie pre určité možné použitia predmetného výrobku alebo predmetnej služby a nesmú sa vzťahovať len na obmedzenie ich používania. Táto kategória technických predpisov sa týka najmä vnútroštátnych opatrení, ktoré nenechávajú priestor pre iné ako čisto okrajové použitie výrobku v rozpore s jeho účelom použitia^{58 59}.

Takéto zákazy tvoria takpovediac základnú formu technických predpisov. Pokiaľ nemôžu byť odôvodnené podľa článku 36 alebo článku 52 ZFEÚ alebo nie sú primerané vo vzťahu

⁵⁷ Vec C-711/19 Admiral Sportwetten a i., EU:C:2020:812.

⁵⁸ Veci C-267/03 Lindberg, EU:C:2005:246 a C-144/16 Município de Palmela, EU:C:2017:76.

⁵⁹ Vec C-727/17 ECO-WIND Construction, EU:C:2020:393.

k základným požiadavkám v rámci judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, predstavujú typické prekážky voľného pohybu tovaru a služieb a slobody usadiť sa v EÚ⁶⁰.

„Patria sem technické predpisy, ukladané orgánmi určenými členskými štátmi a nachádzajúcimi sa v zozname, ktorý je vypracovaný a aktualizovaný, ak je to potrebné, Komisiou v rámci výboru uvedeného v článku 2.

Rovnaký postup sa použije aj pre aktualizáciu tohto zoznamu;“

Zoznam úradov, na ktoré sa odkazuje v tomto odseku, bol uverejnený v Úradnom vestníku Európskej únie⁶¹.

„g) ‚návrh technického predpisu‘ je znenie technickej špecifikácie, alebo inej požiadavky alebo pravidla o službách, vrátane administratívnych opatrení formulovaných s cieľom vydania alebo dosiahnutia vydania návrhu technického predpisu ako technického predpisu, pričom znenie je v štádiu prípravy a je v ňom ešte možné vykonať podstatné zmeny.“

V tomto písmene sa vymedzuje pojem „návrh technického predpisu“: aby sa technický predpis mohol považovať za návrh, musí byť v takom štádiu prípravy, v ktorom je možné vykonať „podstatné zmeny“ v texte.

Postup poskytovania informácií stanovený smernicou v oblasti technických predpisov umožňuje, že po dokončení preskúmania návrhov, ktoré im boli odoslané, Komisia a členské štáty môžu požiadať regulačný orgán o zmenu akéhokoľvek textu, ktorý považujú za text v rozpore s pravidlami vnútorného trhu.

V pôsobnosti každého členského štátu je rozhodnúť v súlade so svojím legislatívnym procesom o štádiu, keď by mal byť návrh technických predpisov zaslaný Komisii, pokiaľ je stále možné urobiť podstatné zmeny.

V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že vnútroštátne opatrenie, ktorým sa bez doplnenia nových alebo dodatočných špecifikácií reprodukuje alebo nahrádza existujúce technické predpisy, ktoré boli v prípade prijatia po nadobudnutí účinnosti smernice 83/189/EHS riadne oznámené Komisii, nemôže byť chápané ako „návrh“ technického predpisu v zmysle článku 1 ods. 1 písm. g) smernice (EÚ) 2015/1535, a teda ako predmet oznamovacej povinnosti⁶².

Odseky 2 až 6 článku 1 smernice obsahujú tieto výnimky:

„2. Táto smernica sa nevzťahuje na:

a) služby rozhlasového vysielania;

b) služby televízneho vysielania, na ktoré sa vzťahuje článok 1 ods. 1 písm. e) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ⁶³.

⁶⁰ Vec C-303/04 Lidl Italia, EU:C:2005:528.

⁶¹ Zoznam úradov povinných oznamovať návrhy technických predpisov (okrem vlád členských štátov) (Článok 1 bod 11 smernice 98/34/ES) (Ú. v. EÚ C 127, 31.4.2006, s. 14).

⁶² Vec C-33/97, rozsudok z 3. júna 1999, EU:C:1999:274, bod 22.

⁶³ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom; iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich

3. Táto smernica sa nevzťahuje na predpisy súvisiace so záležitosťami, na ktoré sa vzťahuje právna úprava Únie pre oblasť telekomunikačných služieb v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/21/ES⁶⁴.“

V smernici 2002/21/ES sa elektronická komunikačná služba vymedzuje ako „služb[a] bežne poskytovan[á] za úhradu, ktorá pozostáva úplne alebo prevažne z prenosu signálov v elektronických komunikačných sieťach, vrátane telekomunikačných služieb a prenosových služieb v sieťach používaných na vysielanie, s výnimkou služieb poskytujúcich obsah alebo vykonávajúcich edičnú kontrolu obsahu prenášaného pomocou elektronických komunikačných sietí a služieb; nezahrňa služby informačnej spoločnosti definované v článku 1 smernice 98/34/ES, ktoré úplne alebo prevažne nepredstavujú prenos signálov v elektronických komunikačných sieťach“.

„4. Táto smernica sa nevzťahuje na predpisy súvisiace so záležitosťami, na ktoré sa vzťahuje právna úprava Únie pre oblasť finančných služieb, ktorých neúplný zoznam je uvedený v prílohe II tejto smernice.“

Dôvod takejto výnimky z rozsahu pôsobnosti smernice je rovnaký ako už uvedený dôvod a je spôsobený skutočnosťou, že takéto pravidlá sú súčasťou už dostatočne zavedeného právneho rámca Európskej únie.

V prílohe II k smernici (EÚ) 2015/1535 je len ako pomôcka uvedený neúplný zoznam finančných služieb.

„5. S výnimkou článku 5 ods. 3 sa táto smernica nevzťahuje na predpisy vydané regulovanými trhmi v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/39/ES⁶⁵, alebo na účel týchto trhov, ani na predpisy vydané inými trhmi alebo orgánmi vykonávajúcimi pre uvedené trhy zúčtovacie alebo platobné funkcie, alebo na účel takýchto iných trhov alebo orgánov.“

V dôsledku tejto výnimky pravidlá zostavené regulovanými trhmi alebo týkajúce sa týchto trhov, alebo pravidlá zostavené inými trhmi či orgánmi vykonávajúcimi pre takéto trhy zúčtovacie alebo platobné operácie nepodliehajú povinnosti predbežného oznámenia. Jedinou povinnosťou, ktorej takéto pravidlá v záujme minimálnej transparentnosti podliehajú, je povinnosť oznámenia ex post, t. j. Komisii by sa mali oznámiť po prijatí na vnútroštátnej úrovni v zmysle článku 8 ods. 3, ktorý je – ako sa uvádza v článku 1 ods. 5 štvrtom pododseku – jediným ustanovením v smernici, ktoré sa na tieto pravidlá uplatňuje.

„6. Táto smernica sa nevzťahuje na tie opatrenia, ktoré považujú členské štáty na základe zmlúv za potrebné na ochranu osôb, najmä pracovníkov, ktorí výrobky používajú, za predpokladu, že takéto opatrenia nemajú na výrobky vplyv.“

sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách) (Ú. v. EÚ L 95, 15.4.2010, s. 1).

⁶⁴ Pozri poznámku pod čiarou č. 25.

⁶⁵ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/39/ES z 21. apríla 2004 o trhoch s finančnými nástrojmi, o zmene a doplnení smerníc Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/92/ES a o zrušení smernice Rady 2011/61/EHS (Ú. v. EÚ L 145, 30.4.2004, s. 1), zrušená od 2. januára 2018 smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2014/65/EÚ z 15. mája 2014 o trhoch s finančnými nástrojmi, ktorou sa mení smernica 2002/92/ES a smernica 2011/61/EÚ (Ú. v. EÚ L 173, 12.6.2014, s. 349).

Týmto ustanovením sa posilňuje pojem už vyjadrený v článku 1 ods. 1 písm. c) a d) v tom zmysle, že sú zahrnuté technické špecifikácie, ktoré ovplyvňujú charakteristiky výrobku.

KAPITOLA II: POSTUP VZŤAHUJÚCI SA NA TECHNICKÉ PREDPISY

I. Oznamovanie a distribúcia informácií týkajúcich sa návrhov technických predpisov a možné reakcie Komisie a členských štátov

„Článok 5

1. Členské štáty okamžite oznámia Komisii, s výhradou článku 7, všetky návrhy technických predpisov okrem tých prípadov, keď ide len o prevzatie úplného textu medzinárodnej alebo európskej normy, pričom v takomto prípade postačí informácia o príslušnej norme; členské štáty oznámia Komisii aj dôvody, pre ktoré je prijatie takéhoto technického predpisu potrebné, keď tieto dôvody nebudú zjavné už z návrhu technického predpisu.

Ak je to potrebné a ak sa tak neurobilo už pri predbežnom oznámení, členské štáty Komisii súčasne oznámia aj znenie základných zákonných alebo regulačných ustanovení, ktoré sa predmetnej veci priamym a zásadným spôsobom týkajú, a znalosť ich znení je potrebná na posúdenie dopadu návrhu technického predpisu.

Členské štáty musia v súlade s podmienkami uvedenými v prvom a druhom pododseku tohto odseku opätovne oznámiť Komisii návrh technického predpisu, ak v ňom vykonajú také zmeny, ktoré majú za následok významnú zmenu jeho rozsahu pôsobnosti, skrátenie časového plánu, pôvodne predpokladaného pre jeho implementáciu, prídanie špecifikácií alebo požiadaviek alebo ich sprísnenie.

Ak má návrh technického predpisu za cieľ predovšetkým obmedziť predaj alebo používanie chemickej látky, prípravku alebo výrobku z dôvodu verejného zdravia alebo ochrany spotrebiteľov alebo životného prostredia, členské štáty tiež oznámia buď súhrn všetkých relevantných údajov o dotknutej látke, prípravku alebo výrobku a o ich známych a dostupných náhradách, alebo odkazy na ne, ak sú takéto informácie k dispozícii, a oznámia predpokladané dopady opatrenia na verejné zdravie a ochranu spotrebiteľov a životného prostredia spolu s analýzou rizík vykonanou zodpovedajúcim spôsobom v súlade so zásadami stanovenými v prílohe XV časti II bode 3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006⁶⁶.

Komisia bezodkladne informuje o návrhu technického predpisu a všetkých dokumentoch, ktoré jej boli odoslané, ostatné členské štáty; môže v súvislosti s takýmto návrhom požiadať o názor aj výbor uvedený v článku 2 tejto smernice a keď to bude žiaduce, aj výbor zodpovedný za danú oblasť.

V prípade technických špecifikácií alebo iných požiadaviek alebo pravidiel o službách uvedených v článku 1 ods. 1 písm. f) druhom pododseku bode iii) tejto smernice môžu byť pripomienky alebo podrobné stanoviská Komisie alebo členských štátov vyjadrené iba k tým aspektom, ktoré môžu prekážať obchodu alebo ktoré v súvislosti s pravidlami o službách bránia voľnému pohybu služieb alebo slobode usadiť sa poskytovateľov služieb, nie však k fiškálnym alebo finančným aspektom opatrenia.

⁶⁶ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 z 18. decembra 2006 o registrácii, hodnotení, autorizácii a obmedzovaní chemických látok (REACH) a o zriadení Európskej chemickej agentúry, o zmene a doplnení smernice 1999/45/ES a o zrušení nariadenia Rady (EHS) č. 793/93 a nariadenia Komisie (ES) č. 1488/94, smernice Rady 76/769/EHS a smerníc Komisie 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES (Ú. v. EÚ L 396, 30.12.2006, s. 1).

2. Členskému štátu, ktorý odoslal návrh technického predpisu, môže Komisia a členské štáty poskytnúť svoje pripomienky; uvedený členský štát musí vziať takéto pripomienky pri ďalšom spracúvaní technického predpisu v maximálnej možnej miere do úvahy.

3. Členské štáty oznámia bezodkladne Komisii definitívne znenie technického predpisu.

4. Okrem prípadov, keď sa tak bude diať na výslovnú žiadosť oznamujúceho členského štátu, nebudú mať informácie poskytované na základe tohto článku dôverný charakter. Každá takáto žiadosť musí byť zdôvodnená.

V takých prípadoch môže výbor uvedený v článku 2, ako aj vnútroštátne orgány, požiadať o odborný názor fyzické alebo právnické osoby zo súkromného sektoru, ak sa vykonajú nevyhnutné bezpečnostné opatrenia.

5. V prípadoch, keď návrh technického predpisu tvorí súčasť opatrení, ktoré sa vyžadujú oznamovať Komisii v prípravnom štádiu na základe iného aktu Únie, môžu členské štáty oznamovať skutočnosti v zmysle odseku 1 aj na základe tohto iného aktu, musia však pri tom formálne uviesť, že uvedené oznámenie je súčasne aj oznámením na účely tejto smernice.

To, že Komisia nekoná vo veci návrhu technického predpisu na základe tejto smernice, nemá vplyv na žiadne rozhodnutie, ktoré by mohlo byť prijaté na základe iných aktov Únie.“

V článku 5 sa uvádza zoznam povinností členských štátov a Komisie v rámci postupu pri poskytovaní informácií v oblasti technických predpisov a možné reakcie na ne okrem reakcií týkajúcich sa obdobia zastavenia konania, ktoré sa majú dodržať pred prijatím oznámených návrhov a ktoré sú uvedené v článku 6 smernice.

Prvé štádium: povinnosť informovať

a) Povinnosti členských štátov

1. Všeobecné pravidlá

Na zaručenie transparentnosti vnútroštátnych iniciatív sa v článku 5 smernice vyžaduje, aby členské štáty okamžite oznámili Komisii všetky návrhy technických predpisov, ktoré plánujú prijať.

Zaslať sa musí celé znenie návrhu aktu, ktorý obsahuje návrh technického predpisu⁶⁷. Obdobiu zastavenia konania však podliehajú len technické predpisy.

Okrem toho, ak návrh obsahuje zapracovanie úplného znenia medzinárodnej alebo európskej normy do vnútroštátneho práva, členský štát môže namiesto oznámenia úplného znenia predpisu uviesť odkaz na túto normu⁶⁸.

⁶⁷ Veci C-279/94 Komisia/Taliansko, EU:C:1996:396; C-336/14 Ince, EU:C:2016:72 a C-144/16 Municipio de Palmela, EU:C:2017:76.

⁶⁸ Tento odkaz umožňuje Komisii a členským štátom, ktoré tak plánujú urobiť, bez ťažkostí získať text normy, ktorá sa stala povinnou.

Oznamujúci členský štát musí pri oznamovaní zaslať Komisii aj text základných zákonných a regulačných ustanovení s cieľom poskytnúť právny kontext oznamovaného návrhu a uľahčiť jeho posúdenie (napríklad, ak sa oznámeným návrhom mení základný text)⁶⁹. Ak tieto základné zákonné a regulačné ustanovenia nebudú zaslané, Komisia ich môže požadovať po doručení návrhu.

Táto povinnosť je spojená s povinnosťou oznámenia dôvodov oprávňujúcich uzákonenie navrhnutých opatrení⁷⁰.

Na uľahčenie pochopenia a analýzy návrhu sa takisto odporúča, aby členské štáty poskytli všetky ďalšie právne alebo ekonomické informácie, na ktorých je založené odôvodnenie a vplyv prijatia navrhovaného technického predpisu (posúdenie vplyvu, štatistické údaje, hospodárske údaje týkajúce sa trhu predmetného odvetvia atď.).

Každý členský štát určí centrálnu koordinačnú miestnosť zodpovednú za oznamovanie návrhov technických predpisov Komisii a za koordináciu príslušných ministerstiev na vnútroštátnej úrovni (zoznam týchto centrálnych koordinačných miest, tzv. „kontaktných miest“, sa nachádza na webovej stránke: <http://ec.europa.eu/growth/tools-databases/tris/sk/contact/>).

Oznámenie návrhu technického predpisu Komisii v praxi znamená podanie oznamovacej správy Komisii.

Táto „oznamovacia správa“ obsahuje šesťnásť bodov, z ktorých každý zodpovedá konkrétnej požadovanej informácii. Napríklad v bode 16 musí oznamujúci členský štát uviesť, či návrh obsahuje aspekty technických prekážok obchodu (Dohoda WTO o technických prekážkach obchodu) alebo sanitárne a rastlinolekárske aspekty (Dohoda WTO o uplatňovaní sanitárnych a fytosanitárnych opatrení).

Po prijatí oznámeného návrhu musí oznamujúci členský štát odoslať Komisii konečné znenie technického predpisu (pozri článok 5 ods. 3 smernice). Komisia tak bude môcť zväžiť, či členský štát zosúladiť text s právom Únie, a v prípade potreby prijať potrebné opatrenia.

Ak členský štát prijal oznámený návrh bez toho, aby zohľadnil podrobné stanoviská k návrhu technického predpisu vydaných Komisiou alebo inými členskými štátmi, môže Komisia začať konanie o nesplnení povinnosti podľa článku 258 ZFEÚ⁷¹.

Samotné členské štáty môžu predložiť vec Komisii podľa článku 259 ZFEÚ s cieľom začať konanie o nesplnení povinnosti na Súdnom dvore Európskej únie proti členskému štátu, o ktorom sa domnievajú, že si nesplnil povinnosti⁷².

⁶⁹ Vec C-145/97 Komisia/Belgicko, EU:C:1998:212.

⁷⁰ Preskúmanie uvedených dôvodov ukazuje, že sa najčastejšie týkajú ochrany osôb alebo zvierat, životného prostredia, verejnej bezpečnosti alebo informácií o spotrebiteľoch.

⁷¹ V článku 258 ZFEÚ (pôvodný článok 226) sa uvádza, že „[a]k sa Komisia domnieva, že si členský štát nesplnil povinnosť, ktorá pre neho vyplýva zo zmlúv, vydá odôvodnené stanovisko po tom, čo umožní tomuto štátu predložiť pripomienky. Ak daný štát nevyhoví stanovisku v lehote určenej Komisiou, Komisia môže vec predložiť Súdnemu dvoru Európskej únie.“

⁷² V článku 259 ZFEÚ (pôvodný článok 227) sa uvádza, že „[a]k sa členský štát domnieva, že iný členský štát nesplnil povinnosť, ktorá vyplýva zo zmlúv, môže predložiť vec Súdnemu dvoru Európskej únie.

Skôr než členský štát podá žalobu proti inému členskému štátu pre domnelé neplnenie povinnosti, ktorá vyplýva zo zmlúv, predloží vec Komisii.

Komisia vydá odôvodnené stanovisko po tom, čo umožní príslušným štátom, aby si vzájomne predložili ústne aj písomné pripomienky v rámci kontradiktórneho konania.

2. Osobitné prípady

2.1. *Jedno oznámenie platné pre viaceré akty Únie.*

Súbežne s oznamovacím postupom stanoveným smernicou (EÚ) 2015/1535 sa oznamovacia povinnosť ustanovuje vo viacerých iných legislatívnych aktoch EÚ. Na uľahčenie splnenia úlohy členských štátov a Komisie v prípade prekryvania sa oznamovacích postupov, t. j. keď sa vo viacerých aktoch Únie vyžaduje, aby členské štáty oznámili ten istý text v prípravnom štádiu, bol zavedený postup vybavenia na jednom mieste.

Členské štáty môžu oznámiť len raz, ale v čase podania oznámenia (podľa bodu 7 oznamovacej správy) musia uviesť všetky osobitné akty Únie, na základe ktorých sa oznámenie návrhu takisto považuje za platné.

Po oficiálnom informovaní, že oznámenie je platné pre viacero postupov EÚ, sa vnútroštátny návrh teda individuálne preskúma na základe jednotlivých aktov Únie, na ktoré sa odvoláva, a je predmetom stanoviska Komisie v rámci každého postupu.

Nereagovanie Komisie na znenie takéhoto návrhu podľa smernice (EÚ) 2015/1535 preto „nemá vplyv na žiadne rozhodnutie, ktoré by mohlo byť prijaté na základe iných aktov Únie“ (pozri druhý pododsek článku 5 ods. 5).

2.2. Základné, už odoslané právne predpisy. S rovnakou obavou o účinnosť sú členské štáty oslobodené od povinnosti odoslať znenie základných zákonných a regulačných ustanovení týkajúcich sa návrhu technického predpisu Komisii, ak toto znenie už bolo odoslané s predchádzajúcim oznámením.

Toto je napríklad prípad, keď je návrh technického predpisu zameraný na zmenu už oznámeného technického predpisu.

Oznamujúci členský štát musí v bode 10 oznamovacej správy uviesť odkazy na základné texty a ich čísla oznámení.

2.3. Dopĺňajúca dokumentácia. Naopak, smernicou sa zavádza povinnosť pre členské štáty v súvislosti s návrhom technických predpisov určených na obmedzenie predaja alebo používania chemickej látky, prípravku alebo výrobku z dôvodu verejného zdravia a ochrany spotrebiteľov alebo životného prostredia (pozri článok 5 ods. 1 štvrtý pododsek).

V prípade takýchto návrhov musia členské štáty poskytnúť súhrn všetkých dostupných relevantných skutočností o dotknutej chemickej látke, prípravku alebo výrobku a ich akejkoľvek známej náhrady, alebo odkazy na ne a oznámiť predpokladané následky opatrenia a výsledky analýzy rizík.

Ak Komisia nevydá toto stanovisko do troch mesiacov odo dňa, keď jej bola vec predložená, môže sa vec podať na Súdny dvor Európskej únie aj bez stanoviska Komisie.“

V tejto súvislosti sa v smernici uvádza, že táto analýza sa musí vykonať v súlade so všeobecnými zásadami stanovenými v nariadení REACH⁷³.

2.4. Nové oznámenie. Členské štáty musia opätovne oznámiť návrh, ktorý už bol preskúmaný podľa ustanovení smernice, ak medzitým urobili v texte podstatné zmeny.

V článku 5 ods. 1 treťom pododseku sa spresňuje, že zmeny urobené v texte sa považujú za podstatné, ak majú za následok významnú zmenu jeho rozsahu pôsobnosti, skrátenie časového plánu pôvodne predpokladaného na jeho implementáciu⁷⁴, pridanie špecifikácií alebo požiadaviek⁷⁵ alebo ich sprísnenie.

Je potrebné zdôrazniť, že oznámenie nie je potrebné v prípade jednoduchého preformulovania ustanovení, ktoré sa už uplatňujú (napríklad v prípade konsolidácie) a ktoré nemajú právny účinok, alebo, samozrejme, v prípadoch uvedených v článku 7 smernice (napr. začlenenie poznámok od Komisie v podrobnom stanovisku do textu⁷⁶, pozri ďalej).

b) Povinnosti Komisie

Keď bola Komisia informovaná o novom návrhu technického predpisu, musí sprostredkovať všetky informácie, ktoré jej poskytol oznamujúci členský štát, všetkým ostatným členským štátom (článok 5 ods. 1 piaty pododsek smernice).

Toto poskytovanie informácií umožňuje všetkým členským štátom, aby boli plne zapojené do postupu monitorovania stanoveného smernicou.

Komisia takisto zverejňuje oznámené návrhy a ich preklady na svojom webovom sídle⁷⁷, ktoré ponúka všetkým hospodárskym subjektom na jednotnom trhu príležitosť zohľadniť alebo vyjadriť sa k návrhom vnútroštátnych právnych predpisov okrem prípadov, keď oznamujúci členský štát podľa článku 5 ods. 4 smernice výslovne žiada, aby sa s informáciami poskytnutými Komisii zaobchádzalo výnimočne ako s dôvernými informáciami vo vzťahu k hospodárskym subjektom, a takúto žiadosť zdôvodní.

Dôvernosť oznámených návrhov technických predpisov, zaručená článkom 5 ods. 4 smernice, by sa mala uplatňovať výnimočne, keďže sa odchyľuje od zásady transparentnosti. Komisia dôsledne monitoruje používanie dôverných oznámení členskými štátmi podľa článku 5 ods. 4 smernice a prijíma potrebné opatrenia v prípade predpokladaného zneužitia tohto ustanovenia⁷⁸. Ako sa požaduje v článku 5 ods. 4 smernice, takéto žiadosti musia byť zdôvodnené. Komisia tieto

⁷³ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 z 18. decembra 2006 o registrácii, hodnotení, autorizácii a obmedzovaní chemických látok (REACH) a o zriadení Európskej chemickej agentúry (Ú. v. EÚ L 396, 30.12.2006, s. 1).

⁷⁴ Vo veci C-307/13 *Ivansson a i.*, EU:C:2014:2058, Súdny dvor Európskej únie tvrdí, že dátum, ktorý vnútroštátne orgány napokon zvolili na nadobudnutie účinnosti vnútroštátneho opatrenia, podlieha povinnosti oznámenia Európskej komisii stanovenej v článku 8 ods. 1 treťom pododseku smernice 98/34/ES [teraz článok 5 ods. 1 smernice (EÚ) 2015/1535], pokiaľ skutočne došlo k skráteniu časového plánu nadobudnutia účinnosti uvedeného vnútroštátneho opatrenia a toto skrátenie je významnej povahy, čo musí posúdiť vnútroštátny súd.

⁷⁵ Vec C-317/92 *Komisia/Nemecko*, EU:C:1994:212.

⁷⁶ Vec C-26/11 *Belgische Petroleum Unie a i.*, EU:C:2013:44.

⁷⁷ <http://ec.europa.eu/growth/tools-databases/tris>.

⁷⁸ Pozri v tejto súvislosti rozhodnutie ombudsmana v prípade 2204/2018/TE.

zdôvodnenia zahrnie do databázy TRIS. Okrem toho sa v databáze TRIS vždy sprístupňujú aj určité základné informácie o oznámenom opatrení, napr. názov opatrenia.

Smernica umožňuje Komisii predložiť návrh Stálemu výboru alebo „výboru zodpovednému za danú oblasť“ s požiadaním o názor (článok 5 ods. 1 piaty pododsek smernice). Ide o výbory, ktoré pokrývajú sektorové smernice, ako je Výbor pre posudzovanie zhody a pre dozor nad trhom v oblasti telekomunikácií (TCAM) zriadený smernicou 1999/5/ES⁷⁹ o rádiových zariadeniach.

V praxi je za spravovanie postupu poskytovania informácií v oblasti technických predpisov zodpovedná Komisia. Celý postup vrátane reakcií na oznámené návrhy je založený na systéme výmeny elektronických údajov prenášaných v súlade s nomenklatúrou stanovenou Komisiou.

Generálne riaditeľstvo pre vnútorný trh, priemysel, podnikanie a MSP koná ako centrálné miesto príjmu všetkých správ, textov a oznámení poskytnutých členskými štátmi bez ohľadu na oblasť návrhu predpisu (strojný inžinierstvo, potravinárske a poľnohospodárske výroby, doprava, stavebné výroby, služby informačnej spoločnosti atď.). Oznámený návrh sa po prijatí súbežne poskytne všetkým odborom Komisie, ktorých sa môže oznámené opatrenie týkať, v súlade s ich konkrétnymi alebo horizontálnymi zodpovednosťami.

Návrh, ktorý sa rozposiela v rámci tohto postupu, Komisia zašle aj všetkým členským štátom, najprv v jazyku oznamujúceho členského štátu a potom vo forme prekladu do všetkých alebo niektorých úradných jazykov Únie (na požiadanie a v závislosti od dĺžky návrhu).

Druhé štádium: možné reakcie Komisie a členských štátov

Počas troch mesiacov nasledujúcich po oznámení návrhu (toto obdobie zodpovedá obdobiu zastavenia konania uvedenému v článku 6 ods. 1) Komisia a členské štáty preskúmajú text oznámeného návrhu s cieľom posúdiť jeho kompatibilitu s právom EÚ, najmä s článkami 34, 36, 49 a 56 ZFEÚ, ale aj s príslušnými sektorovými sekundárnymi právnymi predpismi a ak je to potrebné, s cieľom rozhodnúť o jeho zhode s príslušnými ustanoveniami.

Výsledky tohto hodnotenia môžu byť podnetom na vznik dvoch druhov reakcií zo strany Komisie a členských štátov (Komisia má okrem toho osobitnú možnosť: odloženie prijatia návrhu v dôsledku harmonizačnej činnosti, ktoré sa bude preberať ďalej v pripomienkach k článku 6 smernice). Toto sú rôzne reakcie:

1. Komisia a/alebo členské štáty môžu rozhodnúť o tom, že návrh technického predpisu nemá taký charakter, aby tvoril prekážky voľnému pohybu tovaru, voľnému poskytovaniu služieb informačnej spoločnosti a slobode poskytovateľov služieb usadiť sa.

V tomto prípade ani Komisia, ani členské štáty počas trojmesačného obdobia nereagujú⁸⁰. Na konci tohto obdobia môže oznamujúci členský štát prijať svoj návrh technického predpisu bez

⁷⁹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/5/ES z 9. marca 1999 o rádiovom zariadení a koncových telekomunikačných zariadeniach a o vzájomnom uznávaní ich zhody (Ú. v. ES L 91, 7.4.1999, s. 10), zrušená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2014/53/EÚ zo 16. apríla 2014 o harmonizácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa sprístupňovania rádiových zariadení na trhu (Ú. v. EÚ L 153, 22.5.2014, s. 62).

⁸⁰ Rozhodnutie nesledovať oznámenie je formálnym rozhodnutím Komisie, hoci sa neodosiela oznamujúcemu členskému štátu.

akýchkoľvek ďalších povinností okrem oznámenia definitívneho znenia technického predpisu (článok 5 ods. 3 smernice) Komisii.

Toto právo však nevyklučuje následnú intervenciu zo strany Komisie mimo postupu podľa smernice (EÚ) 2015/1535, ak by sa ukázalo, že napokon prijatý predpis je v rozpore so ZFEÚ alebo so sekundárnymi právnymi predpismi EÚ.

2. Komisia a členské štáty môžu zaslať pripomienky alebo podrobné stanovisko členskému štátu, ktorý oznámil návrh technického predpisu.

Členské štáty EÚ sa na tomto postupe zúčastňujú za rovnakých podmienok ako Komisia. Môžu vydať pripomienky a podrobné stanoviská ku ktorémukoľvek návrhu technického predpisu.

Pripomienky sa zasielajú napríklad vtedy, keď oznámený text, hoci je v súlade s právom EÚ, vyvoláva otázky týkajúce sa výkladu alebo vyžaduje uvedenie podrobností o postupoch jeho vykonávania. Pripomienky môžu takisto poskytnúť celkové posúdenie opatrenia vzhľadom na všeobecné zásady práva EÚ a politik zavedených v tejto súvislosti alebo informovať členský štát o jeho budúcich povinnostiach, pokiaľ ide o akty, ktoré sa majú prijať na úrovni EÚ.

V smernici sa stanovuje, že členské štáty vezmú pripomienky do úvahy „v maximálnej možnej miere“ (článok 5 ods. 2). Členské štáty však všeobecne zohľadňujú pripomienky, ktoré dostanú.

Podľa smernice nemá oznamujúci členský štát formálnu povinnosť odpovedať na prijaté pripomienky. V praxi členské štáty tak niekedy robia na dobrovoľnej báze.

Podrobné stanoviská (uvádzajú sa ďalej spolu s ich dôsledkami v článku 6 smernice) Komisia alebo členské štáty zasielajú vtedy, ak usúdia, že zamýšľané navrhované opatrenie by po prijatí tvorilo prekážky voľnému pohybu tovaru, slobode poskytovať služby informačnej spoločnosti alebo slobode uvedených poskytovateľov služieb usadiť sa v rámci vnútorného trhu. Snahou týchto podrobných stanovísk je dosiahnuť zmenu navrhovaného opatrenia, aby sa akékoľvek vyplývajúce prekážky pre takéto slobody odstránili už pri zdroji a aby mali za následok predĺženie obdobia zastavenia konania o ďalšie tri mesiace (v prípade výrobkov) alebo jeden mesiac (v prípade služieb informačnej spoločnosti).

Tieto otázky sa týkajú nezákonnosti návrhu z hľadiska práva Únie, a to v dôsledku porušenia článkov 34, 49 alebo 56 ZFEÚ alebo porušenia sekundárnych právnych predpisov EÚ. Najčastejšie porušenia zistené v rámci postupu oznamovania sa týkajú vnútroštátnych pravidiel v rozpore s článkami 34, 49 alebo 56 ZFEÚ alebo/a s hlavnými ustanoveniami sekundárneho práva EÚ súvisiacimi s voľným pohybom tovaru alebo služieb informačnej spoločnosti, najmä preto, lebo niektoré z ustanovení návrhu nie sú potrebné alebo sú neprimerané vzhľadom na sledovaný cieľ, čo je v rozpore s požiadavkou stanovenou Súdnym dvorom Európskej únie v súvislosti s výnimkami zo základných slobôd vnútorného trhu v neharmonizovanej oblasti.

Podrobné stanovisko nesmie byť za žiadnych okolností vydané proti návrhu predpisov, ktorými sa ukladajú výrobné zákazy, ale ktoré netvorí potenciálnu prekážku voľnému pohybu tovaru (článok 7 ods. 2 smernice).

Členské štáty odpovedajú na podrobné stanoviská, ktoré im zaslala Komisia alebo iné členské štáty. Členský štát, ktorému je takéto stanovisko určené, musí najmä informovať Komisiu alebo ostatné členské štáty o opatreniach, ktoré zamýšľa prijať (stiahnutie sporného textu, zdôvodnenie

jeho zachovania alebo zmena určitých ustanovení s cieľom dosiahnuť ich zlučiteľnosť s pravidlami vnútorného trhu).

Hoci sa v smernici nešpecifikuje čas určený na odpoveď, napriek tomu je žiaduce, aby sa odpoveď poskytla čo najskôr v záujme účinnosti, pokiaľ možno v období zastavenia konania v trvaní šiestich mesiacov v prípade tovaru alebo štyroch mesiacov v prípade služieb informačnej spoločnosti.

Komisia sa následne vyjadrí k zamýšľaným opatreniam členského štátu v odpovedi na jej podrobné stanovisko, aby členský štát informovala, či sú tieto opatrenia vhodné na zrušenie prekážok voľnému pohybu tovaru, slobode poskytovať služby informačnej spoločnosti alebo slobode poskytovateľov uvedených služieb usadiť sa, čo môže vyplývať z prijatia textu, alebo či je predložené zdôvodnenie zachovania textu prijateľné.

Ak Komisia považuje odpoveď na svoje podrobné stanovisko za neuspokojivú, môže v prípade, ak je návrh v skutočnosti prijatý bez potrebných zmien, začať konanie uvedené v článku 258 ZFEÚ. Podobne v prípade prijatia oznámeného návrhu iného členského štátu bez toho, aby bol v súlade s právom EÚ, má členský štát právo začať konanie o nesplnení povinnosti stanovené článkom 259 ZFEÚ.

Pokiaľ ide o technické špecifikácie, iné požiadavky alebo pravidlá vzťahujúce sa na služby spojené s fiškálnymi alebo finančnými opatreniami, v článku 5 ods. 1 smernice (EÚ) 2015/1535 sa stanovuje, že pripomienky a podrobné stanoviská môžu byť vyjadrené iba k tým aspektom, ktoré môžu tvoriť prekážky voľnému pohybu tovaru alebo v súvislosti s pravidlami vzťahujúcimi sa na služby voľnému pohybu služieb, alebo slobode poskytovateľov služieb usadiť sa, nie však k fiškálnym alebo finančným aspektom navrhovaného opatrenia. Fiškálne právomoci členských štátov v tejto súvislosti nie sú predmetom skúmania. Na tieto návrhy sa takisto vzťahuje špeciálne zaobchádzanie, pokiaľ ide o obdobia zastavenia konania (pozri článok 7 ods. 4), keďže na prijatie týchto textov členskými štátmi nie je stanovené žiadne obdobie zastavenia konania.

3. Komisia môže oznámiť iniciatívu EÚ v oblasti harmonizácie týkajúcu sa navrhovaného vnútroštátneho opatrenia alebo svoje zistenie, že takáto iniciatíva existuje. Dôsledky tejto reakcie, ktorú môže využívať výhradne Komisia, sú opísané v článku 6 ods. 3, 4 a 5 smernice (pozri ďalej).

II. Povinnosť dodržať obdobie zastavenia konania

„Článok 6

1. *Členské štáty odložia prijatie návrhu technického predpisu o tri mesiace od dátumu, ako Komisia prijme oznámenie uvedené v článku 5 ods. 1.*

2. *Členské štáty odložia:*

- prijatie návrhu technického predpisu vo forme nezáväznej dohody v zmysle článku 1 ods. 1 písm. f) druhého pododseku bodu ii) o štyri mesiace,*
- bez vplyvu na odseky 3, 4, a 5 tohto článku prijatie akéhokoľvek iného návrhu technického predpisu, s výnimkou návrhu pravidiel o službách, o šesť mesiacov,*

odo dňa, keď Komisia prijme oznámenie uvedené v článku 5 ods. 1, ak im Komisia alebo iný členský štát poskytnú do troch mesiacov od toho dátumu podrobné stanovisko, z ktorého by

vyplývalo, že zamýšľané opatrenie môže predstavovať prekážku pre voľný pohyb tovaru v rámci vnútorného trhu,

- bez vplyvu na odseky 4 a 5 prijatie akéhokoľvek návrhu pravidiel o službách o štyri mesiace odo dňa, keď Komisia prijme oznámenie uvedené v článku 5 ods. 1, ak Komisia alebo iný členský štát poskytnú do troch mesiacov od toho dátumu podrobné stanovisko, z ktorého by vyplývalo, že zamýšľané opatrenie môže predstavovať prekážku pre voľný pohyb služieb alebo slobodu usadiť sa poskytovateľovi služieb v rámci vnútorného trhu.

V prípade návrhov pravidiel o službách nesmú mať podrobné stanoviská Komisie alebo členských štátov vplyv na žiadne opatrenia prijímané v rámci kultúrnej politiky, najmä v audiovizuálnej oblasti, ktoré členské štáty prípadne prijímú v súlade s právnymi predpismi Únie, zohľadňujúc pri tom svoju jazykovú rôznorodosť, osobitné národné a regionálne charakteristiky a svoje kultúrne dedičstvo.

Dotknutý členský štát Komisiu oboznámi s krokmi, ktoré na základe takýchto podrobných stanovísk navrhuje uskutočniť. Komisia prednesie k takejto reakcii pripomienky.

Pri pravidlách o službách dotknutý členský štát tam, kde je to vhodné, naznačí dôvody, pre ktoré podrobné stanoviská nemožno zohľadniť.“

Článok 6 sa týka načasovania postupu oznamovania. Dátum, keď Komisia prijme návrh vnútroštátneho technického predpisu oznámeného členským štátom a všetky požadované dokumenty, je signálom na začatie obdobia, počas ktorého má príslušný členský štát prísnu povinnosť neprijímať predmetný návrh.

Toto obdobie sa označuje ako obdobie zastavenia konania.

Trojmesačné obdobie uvedené v článku 6 ods. 1 je počiatčným obdobím zastavenia konania. Predstavuje obdobie, ktoré sa považuje za potrebné na to, aby Komisia a ostatné členské štáty mohli preskúmať text oznámeného návrhu a v prípade potreby naň reagovať⁸¹.

Okrem tohto obdobia sa môže začať ďalšie obdobie zastavenia konania, ktorého trvanie závisí od povahy oznamovaného textu a druhu reakcie zo strany Komisie alebo ostatných členských štátov. Hoci pripomienky zaslané členskému štátu nemajú za následok predĺženie počiatčného trojmesačného obdobia zastavenia konania, to isté neplatí pre podrobné stanoviská zaslané Komisiou alebo ostatnými členskými štátmi.

V prípade podrobného stanoviska týkajúceho sa nezáväznej dohody alebo návrhu pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti sa v smernici stanovuje, že členské štáty musia dodržať obdobie zastavenia konania v trvaní štyroch mesiacov (článok 6 ods. 2). Pridáva sa iba jeden mesiac k počiatčnému obdobiu zastavenia konania.

Pre všetky ostatné návrhy, ktoré sú predmetom podrobného stanoviska, sa obdobie zastavenia konania predlžuje na šesť mesiacov.

⁸¹ S výnimkou: a) naliehavých prípadov; b) zákonov, iných právnych predpisov alebo administratívnych opatrení členských štátov, ktorými sa zakazuje výroba, pokiaľ netvorí prekážky voľnému pohybu tovaru (pozri článok 7 ods. 2); c) technických špecifikácií alebo iných požiadaviek spojených s finančnými alebo fiškálnymi opatreniami (pozri článok 7 ods. 4).

Odloženie prijatia návrhu:

„Článok 6

[...]

3. *S výnimkou návrhu pravidiel, ktoré sa vzťahujú na služby, členské štáty odložia prijatie návrhu technického predpisu o 12 mesiacov odo dňa, keď Komisia prijme oznámenie uvedené v článku 5 ods. 1 tejto smernice, ak Komisia do troch mesiacov od toho dátumu oznámi svoj úmysel navrhnúť alebo prijať k danej záležitosti v súlade s článkom 288 ZFEÚ smernicu, nariadenie alebo rozhodnutie.*

4. *Členské štáty odložia prijatie návrhu technického predpisu o 12 mesiacov od dátumu, keď Komisia prijme oznámenie uvedené v článku 5 ods. 1 tejto smernice, ak Komisia oznámi do troch mesiacov od toho dátumu svoje zistenie, že návrh technického predpisu sa týka záležitosti, ktorá je predmetom návrhu smernice, nariadenia alebo rozhodnutia predloženého Európskemu parlamentu a Rade v súlade s článkom 288 ZFEÚ.*

5. *Ak Rada prijme pozíciu v prvom čítaní počas zastavenia konania uvedeného v odsekoch 3 a 4, potom sa toto obdobie zastavenia konania predĺži na základe odseku 6 na 18 mesiacov.“*

V článku 6 ods. 3, 4 a 5 sa stanovujú oveľa dlhšie obdobia zastavenia konania v dôsledku odloženia uplatneného Komisiou – a len samotnou Komisiou – po preskúmaní návrhu. Členský štát odloží prijatie návrhu o 12 alebo 18 mesiacov, ak treba vykonať harmonizačnú činnosť na úrovni EÚ alebo ak už takáto činnosť v rovnakej oblasti prebieha.

Táto reakcia, najväčší dôsledok pre členský štát z hľadiska času, je určená na odvrátenie nepriaznivého vplyvu oznámeného návrhu na proces harmonizácie právnych predpisov, ktorý sa začal na úrovni Únie.

Odloženie prijatia návrhu vnútroštátneho predpisu môže Komisia uplatniť v troch osobitných prípadoch:

1. Odsek 3 sa týka prvého prípadu: Komisia oznámi svoj úmysel navrhnúť alebo prijať smernicu, nariadenie alebo rozhodnutie (inými slovami ktorýkoľvek zo záväzných aktov Únie podľa článku 288 ZFEÚ) k rovnakému predmetu, ako je text návrhu technického predpisu.

V tomto odseku sa nešpecifikuje, čo znamená „úmysel“ navrhnúť, ale týka sa úmyslu, ktorý bol výslovne vyjadrený, napríklad prostredníctvom začlenenia do ročného legislatívneho programu Komisie.

Členské štáty teda musia dodržiavať obdobie zastavenia konania v trvaní 12 mesiacov.

V oblasti služieb informačnej spoločnosti Komisia nemôže požadovať odloženie prijatia návrhu jednoducho uvedením svojho úmyslu navrhnúť alebo prijať záväzný akt Únie týkajúci sa predmetu textu. Skutočnosť, že Komisia je v procese návrhu aktu Únie, nestačí na odôvodnenie obdobia zastavenia konania v trvaní 12 mesiacov pre príslušný členský štát.

2. V druhom prípade (odsek 4) Komisia zistí, že oznámený návrh technického predpisu sa týka záležitosti, ktorá je predmetom návrhu smernice, nariadenia alebo rozhodnutia predloženého Európskemu parlamentu a Rade.

V tomto prípade, podobne ako v predchádzajúcom, musí oznamujúci členský štát dodržať obdobie zastavenia konania v trvaní 12 mesiacov. Na rozdiel od predchádzajúceho prípadu tento účinok platí aj v oblasti služieb informačnej spoločnosti.

3. V odseku 5 sa počíta s tretím osobitným prípadom, keď Rada prijme spoločnú pozíciu počas dvanásťmesačného odloženia uplatneného v dvoch predchádzajúcich situáciách. V tomto prípade sa v smernici stanovuje, že obdobie zastavenia konania uložené členskému štátu sa predlžuje na 18 mesiacov.

Je potrebné zdôrazniť, že „spoločná pozícia“ uvedená v tomto odseku predstavuje fázu legislatívneho procesu Únie v rámci riadneho legislatívneho postupu (predtým nazývaného spolurozhodovací postup)⁸². Tento postup zabezpečuje druhé čítanie textu v Európskom parlamente, keď Rada zmení pozíciu Európskeho parlamentu, čím sa vysvetľuje potreba predĺženia obdobia zastavenia konania.

„6. Povinnosti uvedené v odsekoch 3, 4 a 5 zanikajú:

- a) ak Komisia členským štátom oznámi, že už nezamýšľa navrhnúť alebo prijať záväzný akt;*
- b) ak Komisia členským štátom oznámi stiahnutie svojho návrhu;*
- c) ak Európsky parlament a Rada alebo Komisia prijmú záväzný akt.“*

Odsek 6 sa týka uplynutia obdobia zastavenia konania nariadeného členskému štátu v prípade, keď Komisia odloží prijatie návrhu technického predpisu.

Keďže dĺžka procesu, ktorý bude viesť ku konečnému schváleniu právnych predpisov Únie, je neistá, Komisia používa tento nástroj opatrne.

Je logické, že keď opatrenie, ktoré sa predpokladá alebo prebieha na úrovni Únie, nevedie k výsledku, povinnosti zastavenia konania uplatnené na základe odsekov 3, 4 a 5 by mali zaniknúť, aby členské štáty mohli dokončiť odloženú legislatívnu činnosť na vnútroštátnej úrovni a prijať technický predpis.

Tieto povinnosti zastavenia konania zaniknú aj vtedy, keď Rada a Parlament prijmú alebo Komisia prijme oznámený záväzný akt Únie.

Postup pre naliehavé prípady:

„Článok 6

[...]

⁸² Zavedený Maastrichtskou zmluvou v roku 1992, jeho používanie sa rozšírilo v roku 1999. Prijatím Lisabonskej zmluvy sa spolurozhodovací postup premenoval na riadny legislatívny postup a stal sa hlavným postupom rozhodovania pri prijímaní právnych predpisov EÚ (články 289 a 294 ZFEÚ).

7. *Odseky 1 až 5 sa nevzťahujú na prípady, v ktorých:*

a) je členský štát z naliehavých dôvodov spôsobených vážnymi a nepredvídateľnými okolnosťami súvisiacimi s ochranou verejného zdravia alebo verejnej bezpečnosti, ochranou zvierat alebo rastlín, ako aj kvôli pravidlám o službách a kvôli verejnej politike, najmä kvôli ochrane mladistvých, nútený pripraviť technické predpisy vo veľmi krátkom čase tak, aby ich mohol ihneď prijať a vykonať, čo neumožňuje uskutočniť konzultácie; alebo

b) je členský štát z naliehavých dôvodov, spôsobených vážnymi okolnosťami súvisiacimi s ochranou bezpečnosti a celistvosti finančného systému, najmä ochranou vkladateľov, investorov a poisťencov, nútený okamžite prijať a vykonať pravidlá vzťahujúce sa na finančné služby.

V oznámení podľa článku 5 uvedie členský štát dôvody, ktoré oprávňujú naliehavosť uskutočnených opatrení. Komisia poskytne svoje stanovisko k oznámeniu v čo možno najkratšom čase. V prípadoch zneužitia tohto postupu vykoná Komisia príslušné opatrenia. Komisia bude neustále informovať Európsky parlament.“

V tomto odseku sa uvádza, že obdobia zastavenia konania nie sú uplatniteľné, keď členský štát s cieľom reagovať na naliehavú, závažnú a nepredvídateľnú situáciu, napríklad prírodnú katastrofu (potreba chrániť ľudí, ovzdušie, pôdu alebo vodu), epidémiu atď. je povinný pripraviť technické predpisy na okamžité prijatie bez toho, aby mal predtým čas poradiť sa s Komisiou a ostatnými členskými štátmi. Takto je to napríklad vtedy, keď členský štát reguluje kontrolu alebo zákaz nových druhov omamných látok, psychotropných látok, liekov alebo prijme opatrenie na boj proti terorizmu.

Pokiaľ ide o pravidlá vzťahujúce sa na služby, členské štáty sa môžu odvolať na doložku o naliehavosti aj z naliehavých dôvodov spôsobených vážnymi a nepredvídateľnými okolnosťami súvisiacimi s verejnou politikou, najmä ochranou maloletých osôb. Tento pojem vyjadruje osobitný význam, ktorý zákonodarca Únie prikladá ochrane maloletých osôb v súvislosti so službami informačnej spoločnosti. Naliehavá žiadosť bola napríklad prijatá pre navrhované opatrenia týkajúce sa ochrany používateľov internetu pred webovými sídlami, ktoré podnecujú alebo ospravedlňujú teroristické činy, a webovými sídlami, ktoré šíria nezákonné pornografické fotografie, ako aj pre návrh pravidiel vzťahujúcich sa na úpravy o spolupráci medzi poskytovateľmi služieb poskytujúcimi kódovanú komunikáciu a vnútroštátnymi orgánmi oprávnenými získať tajné informácie v súvislosti s rozširovaním tzv. islamského štátu.

Na doložku o naliehavosti sa možno odvolať aj vtedy, keď ide o pravidlá týkajúce sa finančných služieb, z naliehavých dôvodov spôsobených vážnymi okolnosťami súvisiacimi s ochranou bezpečnosti a celistvosti finančného systému, najmä ochranou vkladateľov, investorov a poisťencov. Táto špeciálna a menej prísna forma doložky o naliehavosti sa poskytuje výlučne v oblasti finančných služieb informačnej spoločnosti z dôvodu určitých rizík a požiadaviek, ktoré sú pre tento sektor špecifické.

Tieto výnimočné okolnosti neoslobodzujú členský štát od povinnosti oznámiť Komisii plánované opatrenia a jasne zdôvodniť svoju žiadosť o naliehavosť v čase, keď oznamuje navrhovaný text. V bode 12 oznamovacej správy musí oznamujúci členský štát na základe obmedzených kritérií a verejného záujmu uvedeného v smernici v prípade naliehavosti uviesť dôvody, prečo nemôže čakať na uplynutie trojmesačného obdobia zastavenia konania na prijatie návrhu technického predpisu.

Komisia musí posúdiť, či je použitie postupu pre naliehavé prípady odôvodnené, a čo najskôr poskytne svoje názory k oznámeniu.

V praxi Komisia vykonáva veľmi dôkladnú analýzu uvedených dôvodov na základe dvoch kritérií uvedených v článku 6 ods. 7, t. j. vážnosť situácie a (okrem finančných služieb) jej nepredvídateľný charakter, pričom sa zohľadňuje verejný záujem uvedený v tomto článku. Tieto dve kritériá (vážnosť a nepredvídateľnosť) sú kumulatívne. Naliehavé prijatie je nevyhnutné, v závislosti od prípadu, v súvislosti s ochranou verejného zdravia alebo bezpečnosti, ochranou zvierat alebo rastlín, pravidlami vzťahujúcimi sa na služby, ako aj s verejnou politikou, najmä ochranou maloletých osôb, ochranou bezpečnosti a celistvosti finančného systému, najmä ochranou vkladateľov, investorov a poistencov.

Ak Komisia usúdi, že tieto kritériá nie sú splnené, zamietne žiadosť o naliehavosť a obdobie zastavenia konania začne plynúť od dátumu oznámenia. Naopak, Komisia môže akceptovať žiadosť o tento postup.

Na objasnenie, v zmysle článku 6 ods. 7 smernice sa za nepredvídateľné okolnosti nedá považovať ani lehota na transponovanie smernice, ani konanie pred Súdnyim dvorom Európskej únie. Postup pre naliehavé prípady sa zamietne aj vtedy, keď je zdôvodnenie založené iba na hospodárskych dôvodoch alebo politickom programe pred voľbami. Dôležité je pripomenúť, že článok 6 ods. 7 smernice predstavuje výnimku z povinnosti členských štátov dodržiavať obdobia zastavenia konania uvedené v článku 6 ods. 1 až 5. Ako taký podlieha presnému výkladu⁸³.

Rozhodnutie o postupe pre naliehavé prípady neznamená zaujatosť Komisie pri posudzovaní skutkovej podstaty technického predpisu, najmä jej analýzy toho, či sú oznámený návrh alebo prijaté opatrenie kompatibilné s právom EÚ.

V prípade prijatia opatrení, v súvislosti s ktorými bola žiadosť o naliehavosť zamietnutá a nebolo dodržané obdobie zastavenia konania, môže Komisia začať postup v prípade nesplnenia povinnosti uvedený v článku 258 ZFEÚ proti príslušnému členskému štátu z dôvodu porušenia povinností stanovených smernicou.

III. Výnimky z povinnosti oznamovať a z povinnosti dodržať obdobia zastavenia konania

Článok 7

Tento článok dopĺňa články 5 a 6 smernice, a to stanovením výnimiek z povinnosti oznámiť návrh vnútroštátneho technického predpisu. Uvádzajú sa v ňom aj určité výnimky z povinnosti dodržať obdobia zastavenia konania, ktoré sú stanovené v článku 6.

„1. Články 5 a 6 sa nevzťahujú na tie zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia členských štátov alebo nezáväznú dohodu, prostredníctvom ktorých členské štáty:

- a) plnia záväzné akty Únie, výsledkom ktorých je prijatie technických špecifikácií alebo pravidiel o službách;*

⁸³ Rozsudky Súdneho dvora Európskej únie z 26. októbra 2006 vo veci C-65/05, Komisia/Helénska republika, EU:C:2006:673 a z 10. júla 2014 vo veci C-307/13 Ivansson a i., EU:C:2014:2058.

b) *plnia povinnosti vyplývajúce z medzinárodných dohôd, výsledkom ktorých je prijatie spoločných technických špecifikácií alebo pravidiel o službách v rámci Únie;*“

Obmedzenia tejto výnimky možno najlepšie ilustrovať odkazom na základný cieľ smernice, ktorým je odstránenie neodôvodnených prekážok obchodu.

Ak členské štáty prijmú rovnaký súbor pravidiel, ako vyžaduje akt Únie, dôjde súčasne k odstráneniu prekážok obchodu a rozdielov medzi vnútroštátnymi zákonmi a postup stanovený smernicou už nie je potrebný.

Toto odôvodnenie je rovnaké, pokiaľ ide o medzinárodné dohody: keď takáto dohoda obsahuje presné ustanovenia a neexistuje priestor pre odlišnosť, prijatie jednotného súboru pravidiel všetkými členskými štátmi v zásade nebude mať pravdepodobne za následok prekážky obchodu. Tieto výnimky sa uplatňujú v súvislosti s medzinárodnými dohodami, ktorých signatármi sú všetky členské štáty.

Situácia je odlišná, keď sa akt Únie alebo medzinárodná dohoda vykonáva prostredníctvom opatrení, ktoré sa môžu medzi jednotlivými členskými štátmi líšiť, alebo keď sú jednotné ustanovenia, ktoré sa musia transponovať, doplnené pravidlami čisto vnútroštátneho pôvodu.

Rozsah výnimky stanovený v článku 7 ods. 1 písm. a) smernice (EÚ) 2015/1535, na základe ktorej členské štáty nie sú povinné oznámiť texty, prostredníctvom ktorých plnia záväzné akty Únie, výsledkom ktorých je prijatie technických špecifikácií alebo pravidiel o službách informačnej spoločnosti, bol objasnený vo viacerých rozsudkoch.

V roku 1996⁸⁴ Súdny dvor pripomenul, že medzi záväzným aktom Únie a vnútroštátnym opatrením musí byť priama spojitosť, aby sa vnútroštátne opatrenie mohlo kvalifikovať ako vykonávacie opatrenie oslobodené od oznamovacej povinnosti podľa článku 10 smernice 83/189/EHS [teraz článok 7 ods. 1 písm. a) smernice (EÚ) 2015/1535].

V spojených veciach *Albers, Van den Berkmortel a Nuchelmans*⁸⁵ v roku 1999 Súdny dvor usúdil, že pri vydaní zákazu na podávanie *Clenbuterolu* na výkrm hovädzieho dobytku Holandsko dodržalo svoje povinnosti podľa smernice 86/469/ES o vyšetrowaní zvierat a čerstvého mäsa na prítomnosť rezíduí a že technický predpis bol preto podľa článku 10 smernice 83/189/EHS [teraz článok 7 smernice (EÚ) 2015/1535] oslobodený od oznamovacej povinnosti.

Naopak, Súdny dvor v rozsudku *Unilever*⁸⁶ špecifikoval, že nie je možné sa odvolávať na článok 10 smernice 98/34/ES [teraz článok 7 smernice (EÚ) 2015/1535], keď ustanovenie smernice poskytuje členskému štátu dostatočný priestor na manévrowanie. Toto bol daný prípad. Taliansko tvrdilo, že smernicou Rady 79/112/EHS o označovaní potravín sa ukladá povinnosť zahrnúť do označovania podrobnosti o mieste pôvodu alebo proveniencie výrobku v prípadoch, keď neposkytnutie takýchto podrobností môže viesť v závažnej miere k zavádzaniu spotrebiteľa, pokiaľ ide o pravý pôvod alebo provenienciu potravín. Podľa Súdneho dvora je toto ustanovenie navrhnuté všeobecne a necháva dostatočný priestor na manévrowanie. Vnútroštátne pravidlá o označovaní týkajúce sa pôvodu olivového oleja preto nie je možné považovať za vnútroštátne

⁸⁴ Vec C-289/94 *Komisia/Taliansko*, EU:C:1996:330.

⁸⁵ Rozsudok v spojených veciach C-425/97 *Albers*, C-426/97 *Van den Berkmortel* a C-427/97 *Nuchelmans*, EU:C:1999:243.

⁸⁶ Vec C-443/98 *Unilever*, EU:C:2000:496.

ustanovenia, ktoré sú v súlade so záväzným aktom Spoločenstva v zmysle článku 10 ods. 1 prvej zarážky smernice 98/34/ES [teraz článok 7 ods. 1 písm. a) smernice (EÚ) 2015/1535].

Tento obmedzujúci výklad článku 7 ods. 1 písm. a) smernice potvrdil Súdny dvor v rozsudku Canal Satélite Digital⁸⁷. V tomto rozsudku Súdny dvor zopakoval, že z článku 10 smernice 98/34/ES [teraz článok 7 smernice (EÚ) 2015/1535] vyplýva, že povinnosť oznámiť a dodržať obdobia zastavenia konania sa nevzťahuje na zákony, iné právne predpisy alebo správne opatrenia členských štátov alebo na nezáväzné dohody, ktorými členské štáty plnia záväzné opatrenia Únie, výsledkom ktorých je prijatie technických špecifikácií. V rozsahu, v akom sa predmetným vnútroštátnym opatrením vo vnútroštátnom konaní transponovala smernica 95/47/ES o používaní noriem týkajúcich sa prenosu televíznych signálov, a iba v tom rozsahu, by neexistovala žiadna oznamovacia povinnosť podľa smernice 98/34/ES [teraz smernica (EÚ) 2015/1535]. Vzhľadom na obsah smernice 95/47/ES však Súdny dvor usúdil, že príslušné vnútroštátne právne predpisy, keďže sa nimi zaviedol systém predchádzajúceho administratívneho povolenia, ktorý sa vlastne smernicou 95/47/ES nestanovil, nemohli byť považované za právne predpisy, ktorými členský štát dodržiava záväzné opatrenie Spoločenstva, čo vedie k prijatiu technických špecifikácií.

Rovnaké odôvodnenie sa uplatňuje na opatrenia prijaté s cieľom zabezpečenia súladu s medzinárodnou dohodou, ktorá obsahuje osobitné ustanovenia, na vykonanie ktorých nie je stanovená žiadna možnosť odchýlky. Do tejto výnimky patria opatrenia prijaté na zabezpečenie súladu s dohodou, ktorej zmluvnými stranami sú všetky členské štáty; ak sú tieto opatrenia prijaté na zabezpečenie súladu s dohodou, ktorej zmluvnými stranami nie sú všetky členské štáty, musia sa oznámiť.

„c) využívajú bezpečnostné klauzuly, umožnené záväznými aktmi Únie;“

Členské štáty nemusia podľa smernice (EÚ) 2015/1535 oznámiť Komisii návrh predbežných opatrení, na ktorých prijatie majú oprávnenie podľa ochranej doložky obsiahnutej v smerniciach EÚ v súlade s článkom 114 ZFEÚ. V tomto článku sa v odseku 10 stanovuje, že „[z]osúlad'ovacie opatrenia uvedené vyššie obsahujú v odôvodnených prípadoch aj ochrannú doložku oprávňujúcu členské štáty, aby z jedného alebo viacerých dôvodov nehospodárskej povahy uvedených v článku 36 prijali dočasné opatrenia podliehajúce kontrolnému postupu Únie“.

Tieto dôvody nehospodárskej povahy sa môžu týkať verejnej morálky, verejného poriadku alebo verejnej bezpečnosti, ochrany zdravia a života ľudí a zvierat, ochrany rastlín, národného kultúrneho bohatstva, ktoré má umeleckú alebo archeologickú hodnotu, alebo ochrany priemyselného a obchodného vlastníctva.

⁸⁷ Vec C-390/99 Canal Satélite Digital, EU:C:2002:34.

„d) vykonávajú článok 12 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/95/ES⁸⁸;“

Členské štáty nemusia podľa smernice (EÚ) 2015/1535 oznámiť návrh vnútroštátnych technických predpisov týkajúcich sa uplatnenia článku 12 ods. 1 smernice o všeobecnej bezpečnosti výrobkov.

V tomto článku sa uvádza, že „[k]ed' členský štát prijme, alebo sa rozhodne prijať, odporučiť alebo dohodnúť s výrobcami a distribútormi, buď na povinnej alebo dobrovoľnej báze, na opatreniach alebo postupoch na zabránenie, obmedzenie alebo uloženie konkrétnych podmienok v rámci svojho územia na možné obchodovanie alebo používanie výrobkov zapríčínujúcich závažné ohrozenie, musí o tom prostredníctvom RAPEX-u okamžite informovať Komisiu⁸⁹. Taktiež musí bezodkladne informovať Komisiu o zmene alebo odvolaní akéhokoľvek takéhoto opatrenia alebo postupu.“

„e) sa obmedzujú na vykonanie rozsudku Súdneho dvora Európskej únie;“

Členské štáty nemusia oznámiť vnútroštátne opatrenia, ktorých výhradným cieľom je vykonanie rozsudku Súdneho dvora Európskej únie týkajúceho sa iného aspektu, ako je oznámenie technického predpisu. Rozsudky tohto súdu, ktorý je zodpovedný za zabezpečenie súladu s právom Únie, sa musia vykonať okamžite.

„f) sa obmedzujú, v súlade so žiadosťou Komisie, na zmenu technického predpisu v zmysle článku 1 ods. 1 písm. f) s cieľom odstrániť prekážku obchodu, alebo v prípade pravidiel o službách, prekážku voľného pohybu služieb alebo slobody usadiť sa poskytovateľov služieb.“

Od členských štátov sa nepožaduje, aby oznamovali vnútroštátne opatrenia zamerané výhradne na zmenu technického predpisu s cieľom odstrániť prekážky v reakcii na žiadosť, napríklad prostredníctvom podrobného stanoviska alebo pripomienok zo strany Komisie, keďže tieto opatrenia sú presne v súlade s cieľom smernice (EÚ) 2015/1535⁹⁰.

„2. Článok 6 sa nevzťahuje na zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia členských štátov, zakazujúcich výrobu, pokiaľ nenarušujú voľný pohyb výrobkov.“

Podľa podmienok uvedených v tomto odseku sa obdobie zastavenia konania neuplatňuje na opatrenia, ktorých cieľom je zákaz výroby, pokiaľ neprekážajú voľnému pohybu tovaru v rámci

⁸⁸ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2001/95/ES z 3. decembra 2001 o všeobecnej bezpečnosti výrobkov (Ú. v. ES L 11, 15.1.2002, s. 4).

⁸⁹ RAPEX, ktorého právnym základom je smernica 2001/95/ES o všeobecnej bezpečnosti výrobkov, slúži ako jednotný systém rýchleho varovania pre nebezpečné spotrebiteľské výrobky. Do rozsahu pôsobnosti systému RAPEX sú zahrnuté všetky nepotravinové výrobky určené pre spotrebiteľov, alebo na základe racionálne predvídateľných podmienok je pravdepodobné, že ich spotrebiteľia budú používať, okrem farmaceutických prípravkov, liekov a zdravotníckych pomôcok.

⁹⁰ Vec C-26/11 Belgische Petroleum Unie a i., EU:C:2013:44.

Únie. V tomto prípade je zrejmé, že odloženie prijatia opatrení má zmysel iba vtedy, ak zákazy výroby predstavujú potenciálne riziko vzniku technickej prekážky obchodu na vnútornom trhu.

„3. *Odseky 3 až 6 článku 6 sa nevzťahujú na nezáväznú dohodu podľa článku 1 ods. 1 písm. f) druhého pododseku bodu ii).*“

Podľa podmienok uvedených v tomto odseku sa odloženie a povinnosti zastavenia konania uplatniteľné na návrh vnútroštátnych predpisov týkajúcich sa predmetu, ktorý je obsiahnutý v súčasnej alebo nastávajúcej legislatívnej činnosti na úrovni Únie, nevzťahujú na nezáväznú dohodu.

Fiškálne alebo finančné opatrenia

„4. *Článok 6 sa nevzťahuje na technické špecifikácie alebo iné požiadavky alebo pravidlá o službách podľa článku 1 ods. 1 písm. f) druhého pododseku bodu iii).*“

Pokiaľ ide o návrh technických predpisov týkajúcich sa fiškálnych alebo finančných opatrení, považuje sa za nevhodné uplatňovať povinnosti zastavenia konania na opatrenia spojené s fiškálnym systémom členských štátov.

Absencia povinnosti zastavenia konania pre oznamujúci členský štát nevylučuje, že Komisia alebo iný členský štát môžu reagovať na tieto návrhy prostredníctvom pripomienok alebo podrobných stanovísk (pozri článok 7 ods. 4).

* * *

Zo znenia článkov 5, 6 a 7 smernice (EÚ) 2015/1535 možno usúdiť, že postup poskytovania informácií vzťahujúci sa na technické predpisy je dosť zložitý. Usmernenia pripravené odborními Komisie a distribuované do národných kontaktných miest podrobne vysvetľujú, ako tento postup funguje v praxi [napr.: Praktická príručka k vymedzeniu a oznámeniu fiškálnych alebo finančných opatrení na účely smernice (EÚ) 2015/1535 alebo Usmernenia k riadeniu postupov pre naliehavé prípady podľa článku 6 ods. 7 smernice (EÚ) 2015/1535].

Okrem toho ustanovenia smernice týkajúce sa technických predpisov ukladajú členským štátom veľmi prísne povinnosti, ktoré sú vyvážené právom reagovať na návrh vnútroštátnych predpisov vypracovaných ostatnými členskými štátmi a možnosťou neplytvat' čas na oveľa zložitejšie postupy tak na úrovni Únie, ako aj na vnútroštátnej úrovni, ktoré by vyplývali z postupov *ex post* obmedzených výhradne na odstránenie už existujúcich regulačných prekážok.

Ako už bolo uvedené, v prípade, že členské štáty nesplnia svoju povinnosť oznámiť návrhy technických predpisov Komisii alebo nedodržia obdobia zastavenia konania stanovené v smernici, Komisia môže začať konanie o nesplnení povinnosti podľa článku 258 ZFEÚ. Keď príslušný členský štát nezabezpečí súlad s právom EÚ, postup môže viesť k rozsudku Súdneho dvora Európskej únie o nesplnení povinností⁹¹.

⁹¹ Odkaz na tieto rozsudky je uvedený v bode III bibliografie.

Súkromné osoby sa môžu, pokiaľ sa ich to týka, spoliehať na skutočnosť, že technické predpisy, ktorých dodržiavanie sa od nich vyžaduje, ale ktoré neboli oznámené, sa nemôžu voči nim uplatňovať⁹². Navyše, v rozsudku Unilever dospel Súdny dvor Európskej únie k záveru, že opatrenie, ktoré bolo oznámené, ale následne prijaté v období zastavenia konania stanoveného v článku 6 smernice (EÚ) 2015/1535, sa nemôže uplatňovať voči jednotlivcom⁹³.

⁹² Veci C-194/94 CIA Security, EU:C:1996:172; C-226/97 Lemmens, EU:C:1998:296; C-26/11 Belgische Petroleum Unie a i., EU:C:2013:44; C-285/15 Beca Engineering, EU:C:2016:295, a C-336/14 Ince, EU:C:2016:72; vec C-299/17, CIA Security, EU:C:2019:716.

⁹³ Veci C-443/98 Unilever, EU:C:2000:496 a C-95/14 UNIC a Uni.co.pel, EU:C:2015:492.

KAPITOLA III: POSTUP POSKYTOVANIA INFORMÁCIÍ TÝKAJÚCICH SA NORIEM

Európska normalizácia od 1. januára 2013 podlieha osobitnému nariadeniu⁹⁴, oddiel o normalizácii bol zo smernice 98/34/ES⁹⁵ odstránený s výnimkou aktuálneho článku 4 smernice (EÚ) 2015/1535 (pôvodný článok 7 ods. 2 druhý odsek smernice 98/34/ES).

„Článok 4

Členské štáty oznámia Komisii v súlade s článkom 5 ods. 1 všetky žiadosti, ktoré predložili normalizačným inštitúciám s cieľom vypracovať technické špecifikácie alebo normu na špecifické výrobky na účel prijatia technického predpisu na takéto výrobky vo forme návrhov technických predpisov, a uvedú dôvody ich prijatia.“

Normy sú vymedzené ako technické špecifikácie prijaté uznaným normalizačným orgánom na opakované alebo nepretržité používanie, s ktorými nie je povinný súlad.

Tento článok sa týka osobitných prípadov, v ktorých majú členské štáty prostredníctvom technických predpisov urobiť vnútroštátne normy záväznými.

Na presadzovanie dodržiavania noriem, ktoré sú v podstate dobrovoľné, môže členský štát použiť dva postupy:

- môže stanoviť existujúce normy ako záväzné a pritom ich transformovať na technické predpisy,
- môže takisto požiadať normalizačný orgán svojej krajiny, aby pripravil normy s cieľom zaviesť technické predpisy.

V článku 4 sa stanovuje povinnosť pre členské štáty oznámiť Komisii žiadosti zaslané vnútroštátnym normalizačným orgánom na vypracovanie technických predpisov (prvý prípad) alebo národnej normy (druhý prípad) pre konkrétne výrobky na účel prijatia technického predpisu.

Dôvod tejto povinnosti je jednoduchý: národné normy, ktoré sa stanú sčasti vnútroštátnym technickým predpisom alebo jeho doplnkom, by mohli pôsobiť ako prekážky správne fungovaniu vnútorného trhu.

⁹⁴ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1025/2012 z 25. októbra 2012 o európskej normalizácii (Ú. v. EÚ L 316, 14.11.2012, s. 12).

⁹⁵ Vo veci T-229/17 Nemecko/Komisia, EU:T:2019:236, Všeobecný súd Európskej únie potvrdil, že nariadením (EÚ) č. 1025/2012 sa zo smernice 98/34/ES odstránili všetky ustanovenia týkajúce sa postupu harmonizácie v Európe.

KAPITOLA IV: STÁLY VÝBOR

„Článok 2

Zriaďuje sa Stály výbor pozostávajúci z predstaviteľov menovaných členskými štátmi, ktorí sa budú môcť obracať o pomoc na odborníkov alebo poradcov. Výboru bude predsedáť predstaviteľ Komisie.

Výbor si vypracuje vlastný rokovací poriadok.

Článok 3

1. Výbor sa schádza najmenej dva razy do roka.

Výbor sa schádza v osobitnom zložení, aby preskúmal otázky týkajúce sa služieb informačnej spoločnosti.

2. Komisia predloží výboru správu o zavádzaní a používaní postupov, predpísaných touto smernicou, a predloží návrhy zamerané na odstraňovanie existujúcich alebo predvídateľných prekážok obchodu.

3. Výbor vyjadrí svoje stanovisko k oznámeniam a návrhom uvedeným v odseku 2 a môže najmä v tejto súvislosti Komisii navrhovať, aby Komisia:

a) v prípade potreby zabezpečovala, aby sa dotknuté členské štáty najprv navzájom dohodli na vhodných opatreniach s cieľom predísť riziku vzniku prekážok obchodu;

b) prijímala všetky vhodné opatrenia;

c) identifikovala oblasti, v ktorých sa javí potreba harmonizácie, a v prípade potreby príslušnú harmonizáciu v danom sektore uskutočnila.

4. Komisia sa musí s výborom poradiť:

a) pri rozhodovaní o konkrétnom systéme, prostredníctvom ktorého sa má realizovať vymieňanie informácií upravovaných touto smernicou, a o akýchkoľvek zmenách v tomto systéme;

b) pri vyhodnocovaní činnosti systému, zriadeného na základe tejto smernice.

5. Komisia môže s výborom prediskutovať všetky predbežné návrhy technických predpisov, ktoré Komisia dostane.

6. Výboru je možné postúpiť na základe žiadosti jeho predsedu alebo členského štátu akékoľvek otázky súvisiace s vykonávaním tejto smernice.

7. Rokovania výboru a informácie, ktoré sa mu predložia, sú dôverné.

Ak sú však vykonané potrebné bezpečnostné opatrenia, môže sa výbor a vnútroštátne orgány poradiť s fyzickými alebo právnickými osobami vrátane osôb pochádzajúcich zo súkromného sektoru, s cieľom získania odborného stanoviska.

8. O otázkach týkajúcich sa pravidiel o službách môžu Komisia a výbor viesť konzultácie s fyzickými alebo právnickými osobami z priemyselného alebo akademického sektoru a, pokiaľ to je možné, s ich zastupujúcimi orgánmi, schopnými poskytnúť odborné stanovisko o sociálnych a spoločenských cieľoch a dôsledkoch akéhokoľvek návrhu pravidla o službách a vždy, keď sa Komisii a výboru odporučí, zoberú ich názor na vedomie.“

V článkoch 2 a 3 sa opisuje zloženie a úloha Stáleho výboru.

Výbor sa skladá zo zástupcov vnútroštátnych orgánov členských štátov a predsedá mu zástupca Komisie. Právomoci výboru sa týkajú technických predpisov a výbor predstavuje ústredné miesto pre diskusiu o všetkých problémoch spojených s vykonávaním smernice. Zohráva preto veľmi dôležitú úlohu pri vykonávaní dohľadu nad uplatňovaním postupu, pri skúmaní zásadných otázok vyvolaných v dôsledku oznámení a takisto pri rozvoji administratívnej siete medzi vnútroštátnymi orgánmi.

Pravidlá upravujúce činnosť tohto orgánu odsúhlasili členské štáty a Komisia, keďže v smernici sa stanovuje, že výbor vypracuje vlastný rokovací poriadok. Jedinými pravidlami, ktoré Stálemu výboru ukladá smernica, sú povinnosť schádzať sa najmenej dvakrát za rok a zaručiť dôverný charakter informácií, ktoré sa mu predložia, ako aj svojich rokovaní.

Táto povinnosť diskretnosti však nebráni výboru a vnútroštátnym orgánom používať odborný posudok fyzických alebo právnických osôb v súkromnom sektore, ktoré sú schopné preskúmať a sformulovať stanovisko k oznámeným návrhom. Tento názor môže byť v podstate nevyhnutný, keďže vnútroštátne orgány členských štátov nemajú vždy potrebné vedomosti a zdroje na vykonanie tejto úlohy. Smernica toto umožňuje, pokiaľ v súlade s článkom 5 ods. 4 členské štáty výslovne nepožiadajú, aby sa s oznámeniami, ktoré podali, výnimočne zaobchádzalo dôverne. V takom prípade musí výbor prijať potrebné predbežné opatrenia s cieľom zabezpečiť oprávnené a riadne odôvodnené záujmy členských štátov.

V praxi sa Stály výbor schádza dvakrát za rok. Tieto zasadnutia zvoláva Komisia.

Na zasadnutiach Stáleho výboru si môžu odbory Komisie a členské štáty vymieňať názory na všetky aspekty uplatňovania smernice.

V rámci týchto zasadnutí možno výboru postúpiť na základe žiadosti jeho predsedu alebo členského štátu akékoľvek otázky súvisiace s vykonávaním smernice.

Okrem toho Komisia sa musí s výborom poradiť v súvislosti s určitými bodmi vrátane výberu systému, ktorý sa použije v praxi na výmenu informácií stanovených smernicou.

Výbor vyjadruje stanovisko k návrhom predloženým Komisiou s cieľom obmedziť existujúce alebo potenciálne prekážky obchodu: napríklad môže požiadať Komisiu o podporu dialógu medzi členskými štátmi, aby mohli – pri uplatnení zásady subsidiarity – nájsť medzi sebou riešenia. Podpora takéhoto dialógu je v súlade s podstatou smernice (EÚ) 2015/1535, ktorej cieľom je odstrániť prekážky pri zdroji, a to skôr prevenciou ako nátlakom.

Komisia každé dva roky predkladá výboru správu o výsledkoch uplatňovania smernice (pozri článok 8), ktorú zašle Európskemu parlamentu a Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru.

Stály výbor môže osobitne požiadať Komisiu, aby určila tie oblasti, v ktorých je nevyhnutná harmonizácia vnútroštátnych právnych predpisov, a aby začala práce na európskej úrovni (príprava návrhu smernice alebo nariadenia).

Výbor zostavuje zoznam vnútroštátnych orgánov iných, ako sú vlády, ktorých technické predpisy patria do rozsahu pôsobnosti smernice, a skúma každý návrh zmeny tejto smernice.

Výbor je aj fórom pre diskusiu o mnohých otázkach, od technických problémov vyskytujúcich sa pri výmene informácií elektronickou poštou po ťažkosti vyplývajúce z prekryvania postupu oznamovania podľa smernice (EÚ) 2015/1535 s postupmi oznamovania stanovenými ostatnými aktmi Únie.

Okrem zasadnutia Stáleho výboru sa organizujú zasadnutia v členských štátoch, ktoré podľa potreby umožňujú rozšíriť priame kontakty medzi zástupcami vnútroštátnych orgánov zodpovedných za návrhy technických predpisov a odborními Komisie.

Tieto zasadnutia poskytujú aj príležitosť pre kontakty so zástupcami centrálnych jednotiek v členských štátoch zodpovedných za uplatňovanie smernice (EÚ) 2015/1535 s cieľom vyriešiť praktické problémy vzniknuté pri uplatňovaní postupu poskytovania informácií, nájsť riešenia, ktoré umožnia ukončiť konanie o nesplnení povinnosti začaté Komisiou za neoznámenie návrhov vnútroštátnych predpisov, alebo predchádzať takémuto konaniu.

KAPITOLA V: UPLATŇOVANIE SMERNICE

I. Podávanie správ a štatistické údaje

„Článok 8

Komisia podáva každé dva roky Európskemu parlamentu, Rade a Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru správu o výsledkoch uplatňovania tejto smernice.

Komisia uverejňuje ročnú štatistiku prijatých oznámení v Úradnom vestníku Európskej únie.“

V tomto článku sa stanovujú povinnosti Komisie v súvislosti so zaručením transparentnosti informácií o uplatňovaní smernice (EÚ) 2015/1535, pokiaľ ide o inštitúcie Európskej únie a orgány zastupujúce politické a hospodárske záujmy občanov Únie, ako aj občanov samotných.

Správy, ktoré musí Komisia predložiť Európskemu parlamentu, Rade a Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru, obsahujú opis uplatňovania smernice počas referenčného obdobia⁹⁶.

Osobitná správa Komisie adresovaná Európskemu parlamentu a Rade týkajúca sa hodnotenia uplatňovania smernice 98/34/ES v oblasti služieb informačnej spoločnosti bola uverejnená v roku 2003 s cieľom získať prehľad o situácii, keďže smernica bola na tento sektor rozšírená v auguste 1999⁹⁷.

II. Odkaz na smernicu v čase prijatia technických predpisov

„Článok 9

Ak členské štáty prijímú technický predpis, tento bude obsahovať odkaz na túto smernicu alebo sa takýto odkaz pripojí pri jeho úradnom uverejnení. Spôsob vykonania odkazu stanovujú členské štáty.“

V tomto článku sa od členských štátov vyžaduje, aby začlenili odkaz na smernicu (EÚ) 2015/1535 buď do textu nových technických predpisov, ktoré prijímú, alebo ako doplnenie textu v čase jeho uverejnenia. Znenie tohto odkazu sa ponecháva na členských štátoch.

Hoci tento odkaz nie je úplnou zárukou súladu s ustanoveniami smernice zo strany členských štátov, prinajmenšom stanovuje predpoklad, že technický predpis bol riadne oznámený.

Táto povinnosť má zásadný význam pre súkromné osoby, ktoré sú oprávnené uplatniť svoje práva v prípade prijatia technického predpisu bez predchádzajúceho oznámenia (pozri judikatúru uvedenú v nasledujúcej kapitole VI).

III. Harmonogram a metódy uplatnenia

Smernica 83/189/EHS bola prijatá 28. marca 1983 a účinnosť nadobudla 31. marca 1984.

⁹⁶ Odkaz na tieto rozsudky je uvedený v bode I bibliografie.

⁹⁷ KOM(2003) 69 v konečnom znení, 13.2.2003.

Prvýkrát bola zmenená smernicou 88/182/EHS, ktorá nadobudla účinnosť 1. januára 1989. Druhá zmena nadobudla účinnosť 30. júna 1995 a dosiahla sa smernicou 94/10/ES.

Postup bol následne kodifikovaný smernicou 98/34/ES z 22. júna 1998 a upravený smernicou 98/48/ES z 20. júla 1998, najmä s cieľom rozšíriť jej uplatňovanie na služby informačnej spoločnosti. Toto rozšírenie nadobudlo účinnosť 5. augusta 1999.

Upravená smernica 98/34/ES bola následne kodifikovaná a nahradená smernicou (EÚ) 2015/1535 z 9. septembra 2015, ktorá nadobudla účinnosť 7. októbra 2015.

Spôsob, akým boli tieto smernice transponované, bol ako v prípade akejkoľvek inej smernice ponechaný na členské štáty v súlade s článkom 288 ZFEÚ, v ktorom sa uvádza, že „[s]mernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom“⁹⁸.

Smernicu (EÚ) 2015/1535 charakterizuje skutočnosť, že obsahuje veľký počet procesných pravidiel, ktoré členské štáty museli vykonať.

KAPITOLA VI: PRÍSTUP SÚKROMNÝCH OSÔB A ODVETVÍ PRIEMYSLU K INFORMÁCIÁM A ICH MOŽNOSTI REAGOVANIA

Napriek tomu, že vykonávanie smernice (EÚ) 2015/1535 je predovšetkým záležitosťou strán zapojených do postupu poskytovania informácií v oblasti technických predpisov – Komisie a členských štátov – informácie o návrhu technických predpisov sú značne zaujímavé pre všetkých občanov Únie.

Komisia vyzýva všetky hospodárske subjekty, ktoré sú skutočnými príjemcami oznamovacieho postupu vrátane všetkých kategórií príjemcov služieb informačnej spoločnosti (spoločnosti, profesionáli, spotrebiteľia atď.), aby sa v dostatočnom predstihu informovali o všetkých návrhoch právnych predpisov a iných predpisov, ktoré pripravili členské štáty, aby mohli, ak budú chcieť:

- pripraviť sa na prijatie budúcich vnútroštátnych technických predpisov v ostatných členských štátoch, a to prispôbením svojej výroby, aby dosiahli súlad s presným obsahom týchto textov. Takto môžu výrobcovia a poskytovatelia služieb v okamihu potreby okamžite dodávať výrobky a poskytovať služby, ktoré budú v súlade s požiadavkami týchto predpisov,
- vyjadriť svoje názory na potrebné zmeny k navrhovaným technickým predpisom, ktoré môžu vytvoriť prekážky obchodu, s cieľom uľahčiť prístup k výrobkom a službám informačnej spoločnosti na cezhraničnej úrovni. Hospodárske subjekty môžu predložiť svoje pripomienky k ťažkostiam, ktoré môžu nastať v ich oblasti pri uplatňovaní textov po prijatí.

Sú to neoceniteľné informácie pre odbory Komisie, keďže v príslušných oblastiach nemajú rovnocenné praktické skúsenosti.

⁹⁸ Ako protiklad k nariadeniu, ktoré „je záväzné vo svojej celistvosti“ a „priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch“.

Tieto pripomienky sa môžu predložiť priamo prostredníctvom informačného systému technických predpisov (TRIS)⁹⁹ (pozri ďalej) alebo zaslať príslušným odborom Komisie alebo vnútroštátnym orgánom zodpovedným za vykonávanie smernice (EÚ) 2015/1535 v oblasti technických predpisov. Komisia a členské štáty ich môžu zohľadniť pri analyzovaní predmetného návrhu technického predpisu a pri príprave pripomienok alebo podrobných stanovísk, ktoré sa zasielajú oznamujúcemu členskému štátu, s cieľom odstrániť ochranné prvky identifikované v návrhu.

Ak sa majú možnosti, ktoré sú dostupné občanom a podnikom v Európskej únii podľa smernice (EÚ) 2015/1535, používať v maximálnej miere, súkromné osoby a podniky musia využiť zdroje informácií ľahko prístupné zo strany Komisie.

1. Databáza TRIS

Odôvodnenie 7 smernice (EÚ) 2015/1535 znie takto: „Cieľom vnútorného trhu je vytvárať prostredie umožňujúce súťaž pri podnikaní. Zvýšené poskytovanie informácií predstavuje jeden zo spôsobov, ako napomáhať podnikom pri čo možno najlepšom využívaní výhod vlastných tomuto trhu. Z tohto dôvodu je potrebné umožniť, aby mohli prevádzkovatelia hospodárskych činností vyhodnocovať dopad vnútroštátnych technických predpisov navrhovaných inými členskými štátmi...“

Na uľahčenie prístupu občanov a zástupcov priemyslu k vnútroštátnym technickým predpisom vyvinula Komisia komplexnú databázu všetkých oznámených návrhov textov (a konečných textov prijatých členskými štátmi) s názvom TRIS (informačný systém technických predpisov), ktorá je verejnosti prístupná na webovom sídle Európa¹⁰⁰.

Okrem dobre spracovanej funkcie vyhľadávania s použitím rôznych kritérií, ako je číslo oznámenia, krajina, dátum, výrobok, kľúčové slová atď., ktoré umožňujú identifikovať návrhy vnútroštátnych technických predpisov a takisto texty, ktoré už boli prijaté, môže každá zainteresovaná strana prostredníctvom tejto webovej lokality TRIS používať automatický systém upozorňovania. Všetko, čo musia zainteresované strany urobiť, je zaregistrovať sa a vybrať si jednu alebo niekoľko kategórií oznámení. TRIS bude zaregistrovaným osobám automaticky zasielať e-maily, keď sa do databázy načíta nový oznámený text v zvolených kategóriách.

2. Príspevky zainteresovaných strán

Ak sa občania alebo zástupcovia priemyslu domnievajú, že skúmaný návrh by následne spôsobil problémy na internom trhu/je pravdepodobné, že bude brániť obchodným vzťahom v Európskej únii, vyzývajú sa, aby dali vedieť o akýchkoľvek obavách a svoje pripomienky zaslali e-mailom alebo poštou buď Komisii, alebo orgánom zodpovedným za návrh v konkrétnom členskom štáte.

Príspevky, v ktorých zainteresované strany informujú Komisiu o svojom stanovisku k návrhu technického predpisu, sa vysoko cenia a považujú za veľmi užitočné, keďže môžu prispieť ku komplexnejšiemu pochopeniu návrhov vnútroštátnych právnych predpisov.

Na zabezpečenie vykonávania zásad zakotvených v odôvodnení 7 smernice vyvinuli odbory Komisie zároveň s databázou TRIS aj IT funkciu, ktorá umožňuje zainteresovaným stranám

⁹⁹ <http://ec.europa.eu/growth/tools-databases/tris/sk/>.

¹⁰⁰ <http://ec.europa.eu/growth/tools-databases/tris/sk/>.

priamo cez TRIS predkladať pripomienky v každom úradnom jazyku EÚ v súvislosti s ktorýmkoľvek daným oznámením.

Funkcia *Príspevky* v databáze TRIS je k dispozícii na adrese:

<http://ec.europa.eu/growth/tools-databases/tris/sk/>.

Táto funkcia umožňuje predkladať pripomienky k ľubovoľnému oznámeniu, v prípade ktorého stále prebieha obdobie zastavenia konania. Príspevky sa môžu v databáze TRIS predkladať verejne viditeľným spôsobom alebo ako „dôverné“. V tomto druhom prípade budú o príspevku informované len útvary Komisie.

Keď zainteresovaná strana nahrá príspevok v správnej forme a požadovanom formáte, útvary Komisie zodpovedný za riadenie postupu potvrdí prijatie príspevku prostredníctvom funkcie v databáze TRIS. Príspevok sa okamžite odošle príslušným odborom Komisie, ktoré majú na starosti konkrétne súvisiace právne predpisy EÚ.

Ak sa majú príspevky zohľadniť, musia sa predložiť čo najskôr v období zastavenia konania.

Napriek tomu stanovisko zainteresovaných strán nemôže Komisiu zaväzovať pri rozhodovaní, či bude alebo nebude reagovať na dané oznámenie, alebo pri rozhodovaní o spôsoboch svojej reakcie alebo o dôvodoch, o ktoré sa opiera. K danému oznámeniu môžu rôzne zainteresované strany predložiť rôzne (a dokonca protichodné) stanoviská. V tejto súvislosti je najdôležitejšie zdôrazniť, že Komisia prijíma formálne rozhodnutia nezávisle, prísne v súlade s právom EÚ a judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie, na základe informácií, ktoré má, a v súlade so svojimi internými pravidlami rozhodovania.

A napokon, Komisia na príspevky zainteresovaných strán neodpovedá vzhľadom na prísny harmonogram a skutočnosť, že ročne dostáva niekoľko stoviek oznámení o návrhoch vnútroštátnych technických predpisov, ako aj tisíce súvisiacich podaní od zainteresovaných strán¹⁰¹.

3. Národné kontaktné miesta

Zainteresované strany môžu na znenie návrhov technických predpisov reagovať aj zaslaním príspevku centrálnym jednotkám členských štátov (uvedených na webovom sídle TRIS¹⁰²), ktoré sú zodpovedné za oznamovanie návrhov vnútroštátnych technických predpisov Komisii.

4. Prístup k dokumentom

Dialóg medzi oznamujúcim členským štátom a Komisiou/ostatnými členskými štátmi nie je verejný. V databáze TRIS sa zaznamená, či Komisia alebo členské štáty zaslali pripomienky alebo podrobné stanovisko, ale obsah týchto reakcií sa nedá pozrieť online.

Vzhľadom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo 7. septembra 2017¹⁰³ by sa však výmeny uskutočnené na základe smernice (EÚ) 2015/1535 mali na požiadanie zverejniť v súlade

¹⁰¹ Rozhodnutie v prípade 2204/2018/TE o tom, ako sa Európska komisia zaoberá pripomienkami podanými v rámci postupu oznamovania stanoveného smernicou EÚ o transparentnosti jednotného trhu.

¹⁰² <https://ec.europa.eu/growth/tools-databases/tris/sk/contact/member-states-list-of-central-units/>.

¹⁰³ Vec C-331/15 P Francúzsko/Schlyter, EU:C:2017:639.

s nariadením (ES) č. 1049/2001¹⁰⁴, a to aj v období zastavenia konania. Výnimky z tejto zásady transparentnosti sú tieto:

- keď sa uplatňuje jedna z výnimiek stanovených v nariadení (ES) č. 1049/2001 a
- keď za okolností konkrétneho prípadu prístup k predmetnému podrobnému stanovisku by konkrétne a skutočne ohrozil cieľ predchádzať prijatiu technického predpisu, ktorý je nezlučiteľný s právom EÚ.

Vždy, keď Komisia dostane žiadosť o sprístupnenie dokumentov pochádzajúcich z nejakého členského štátu, poradí sa s autorom dokumentu z tohto členského štátu a dokumenty sa zverejnia len pre informáciu.

5. Neuplatniteľnosť „neoznámených“ technických predpisov

Už citované zdroje informácií umožňujú súkromným osobám a iným zainteresovaným stranám, aby boli informované o oznámeniach a aby sa zaistilo, že technické predpisy, s ktorými sú povinné dodržať súlad, boli skutočne oznámené. Ak tomu tak nie je, môžu uplatniť svoje práva pred vnútroštátnymi súdmi prostredníctvom odkazu na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie.

Rozsudok CIA Security a rozsudok Unilever, vynesené Súdny dvorom v rámci prejudiciálneho konania, sú hlavné prvky ochrany súkromných osôb pred zlyhaním zo strany členských štátov pri plnení ich povinností podľa smernice (EÚ) 2015/1535¹⁰⁵.

V týchto rozsudkoch sa špecifikujú dôsledky prijatia technického predpisu v rozpore s povinnosťami stanovenými v smernici (EÚ) 2015/1535: súkromné osoby sa môžu odvolať na články 5 a 6 smernice pred vnútroštátnym súdom, ktorý musí odmietnuť uplatňovanie vnútroštátneho technického predpisu, ktorý nebol oznámený v súlade so smernicou alebo ktorý bol oznámený, ale prijatý bol pred uplynutím obdobia zastavenia konania stanoveného smernicou.

Súkromné osoby a podniky majú možnosť zabezpečiť, aby každý technický predpis prijatý členským štátom bol monitorovaný pred jeho prijatím Komisiou a ostatnými členskými štátmi (okrem výnimiek uvedených v smernici). Ak tomu tak nie je, spoločnosť môže napríklad citovať neuplatniteľnosť predmetného predpisu, ak by bola úradom obvinená z nedodržania súladu. V prípade akéhokoľvek konania na vnútroštátnom súde v tejto záležitosti musí potom súd zrušiť uplatňovanie daného predpisu a nemôže ho preto považovať za porušený.

Od roku 1996 Súdny dvor tieto rozsudky opakovane potvrdzuje, keď sa naň obracajú vnútroštátne súdy so žiadosťou o začatie prejudiciálneho konania¹⁰⁶.

¹⁰⁴ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 31.5.2001, s. 43).

¹⁰⁵ Rozsudok z 30. apríla 1996 vo veci C-194/94, CIA Security, EU:C:1996:172, a rozsudok z 26. septembra 2000 vo veci C-443/98, Unilever, EU:C:2000:496.

¹⁰⁶ Veci C-226/97 Lemmens, EU:C:1998:296; C-285/15 Beca Engineering, EU:C:2016:295; C-336/14 Ince, EU:C:2016:72, C-95/14 UNIC a Uni.co.pel, EU:C:2015:492, C-299/17 VG Media, EU:C:2019:716 atď.

Toto potvrdenie zásady neuplatniteľnosti vnútroštátnych technických predpisov tretích strán, ktoré neboli oznámené, podporuje pozíciu, ktorú Komisia prijala už v roku 1986¹⁰⁷, a posilňuje v tomto ohľade ochranu záujmov súkromných osôb a podnikov.

Pokiaľ ide o rozsah takéhoto potvrdenia, hoci sa v článku 5 ods. 1 smernice (EÚ) 2015/1535 vyžaduje, aby bol Komisii oznámený celý návrh zákona obsahujúceho technické predpisy, neuplatniteľnosť, ktorá vyplýva z nesplnenia tejto povinnosti, sa vzťahuje nie na všetky ustanovenia takéhoto zákona, ale iba na technické predpisy, ktoré sú v ňom uvedené¹⁰⁸.

Dôležité je zdôrazniť, že Komisia nemá právomoc vyhlásiť vnútroštátny akt za neuplatniteľný z dôvodu porušenia ustanovení smernice (EÚ) 2015/1535. Ako už bolo uvedené, toto je výhradným právom vnútroštátnych súdov.

¹⁰⁷ Oznámenie Komisie týkajúce sa nedodržovania určitých ustanovení smernice 83/189/EHS, č. 86/C 245/05, zverejnené v Ú. v. ES C 245, 1.10.1986, s. 4.

¹⁰⁸ Veci C-336/14 Ince, EU:C:2016:72, bod 68 a C-144/16 Município de Palmela, EU:C:2017:76, body 37 a 38.

ZÁVER

Z viac ako tridsaťročných skúseností s realizáciou postupu oznamovania, počas ktorých Komisia preskúmala vyše 20 000 návrhov vnútroštátnych opatrení, vyplýva, že sa dosiahol značný pokrok v oblasti prevencie vzniku nových prekážok obchodu a zároveň sa ušetrili zaťažujúce právne, administratívne a hospodárske náklady. V tejto súvislosti možno postup oznamovania považovať za predchodcu lepšej regulácie, keďže sa ukázalo, že je účinným nástrojom priemyselnej politiky a konkurencieschopnosti, ktorý vytvoril rôzne komunikačné kanály medzi všetkými hlavnými zainteresovanými stranami. Predstavuje teda model regulačnej transparentnosti a administratívnej spolupráce, ktorého rozsah uplatnenia by sa mohol ďalej rozširovať a poskytovať podobné prínosy v iných sektoroch.

Hoci sa nezdá, že dosiahnutím vnútorného trhu v roku 1993 sa znížila potreba členských štátov prijímať podrobné právne predpisy týkajúce sa výrobkov, členské štáty sa postupne oboznámili s pravidlami vnútorného trhu, so zásadou vzájomného uznávania vyplývajúcej z precedensu rozsudku vo veci „Cassis de Dijon“ a so zásadami transparentnosti a spolupráce, ktorými sa teraz riadia ich činnosti v oblasti technických predpisov. Podobne v oblasti služieb informačnej spoločnosti zohral tento mechanizmus významnú vzdelávaciu úlohu v prípade vnútroštátnych orgánov, najmä v súvislosti s potrebou jasného právneho rozlíšenia medzi prevádzkovateľmi konajúcimi na základe slobody usadenia sa a prevádzkovateľmi, ktorí chcú poskytovať cezhraničné služby.

Toto je zrejme okrem iného aj zo začlenenia doložky o vzájomnom uznávaní do určitých návrhov vnútroštátnych právnych predpisov v štádiu oznamovania, z dobrej vôle prejavenej členskými štátmi pri naprávaní chýb odhalených Komisiou alebo ostatnými členskými štátmi v oznámených návrhoch a z rozšíreného počtu prípadov dodržiavania povinnosti oznamovať návrhy technických predpisov.

Vo väčšine prípadov, keď Komisia reagovala s cieľom zabezpečiť súlad návrhov vnútroštátnych predpisov s právom EÚ, sa členské štáty dohodli na vykonaní nevyhnutných zmien a na zosúladení svojich právnych predpisov, čím predišli tomu, aby Komisia začala zdĺhavejšie postupy v prípade nesplnenia povinnosti. Spoluprácu a diskusiu, ktoré sa rozvinuli medzi členskými štátmi prostredníctvom postupu oznamovania, dokazuje aj skutočnosť, že napríklad v rokoch 2016 až 2018 si členské štáty vymenili 160 podrobných stanovísk.

Tento pokrok v procese európskej integrácie, ktorý uľahčuje zachovanie a rast obchodu, je výsledkom spoločného úsilia Komisie a členských štátov. Spoločným konaním v snahe zabrániť vzniku nových technických prekážok obchodu znižujú potrebu právnych predpisov na úrovni EÚ a zároveň zvyšujú kvalitu technických predpisov prijatých na vnútroštátnej úrovni. Hlavným nástrojom politiky EÚ v boji proti prekážkam obchodu, ktorým sa toto umožnilo, je smernica o transparentnosti jednotného trhu [smernica (EÚ) 2015/1535].

Napriek úspechu sa postup stanovený v smernici (EÚ) 2015/1535 stále môže vylepšovať. Vyžaduje si to jasnú identifikáciu bodov, ktoré je potrebné zlepšiť.

Pokiaľ ide o postup poskytovania informácií uplatniteľný na technické predpisy a pravidlá vzťahujúce sa na služby informačnej spoločnosti, zo skúseností vyplýva, že v niektorých prípadoch členské štáty neoznamujú svoje návrhy, čo je v rozpore s ustanoveniami smernice, alebo uplatňujú niektoré z týchto predpisov chybné v dôsledku nedostatočnej znalosti postupu na strane orgánov zodpovedných za prípravu znení týchto predpisov. Komisia plánuje presadzovať

svoje informačné činnosti v tejto oblasti, najmä prostredníctvom posilnenia dialógu s vnútroštátnymi orgánmi.

Deje sa to už prostredníctvom ročných návštev členských štátov, počas ktorých má Komisia možnosť predstavovať vnútroštátnym orgánom a hospodárskym subjektom príležitosti a povinnosti v súvislosti so smernicou o transparentnosti jednotného trhu.

Navyše, hoci online databáza TRIS poskytla prelomový prvok v transparentnosti a zodpovednosti, existuje priestor na zlepšenie. Konkrétne, systém informatiky vyžaduje technickú reorganizáciu, aby spĺňal nároky a možnosti dnešných digitálnych nástrojov.

Napokon, Komisia oceňuje zvýšenú účasť zainteresovaných strán na skúmaní návrhov opatrení. Viaceré európske zainteresované strany uplatňujú vysoký stupeň „legislatívnej bdelosti“ a sú veľmi aktívne pri obhajovaní svojich oprávnených záujmov, a to informovaním Komisie alebo vnútroštátnych orgánov o určitých návrhoch, ktoré by v prípade prijatia tvorili technické prekážky. Zlepšiť by sa mohlo zapojenie jednotlivých podnikov a predovšetkým malých a stredných podnikov, ktoré sú často rezervovanejšie. Nemali by váhať hľadať informácie a ozvať sa, aj dôverne, keď sa domnievajú, že technické predpisy pripravované v členských štátoch, na ktorých trhoch pôsobia, by mohli poškodiť ich záujmy, ak by boli prijaté v súčasnej podobe.

Komisia podniká určité dôležité kroky na uľahčenie účasti priemyslu. V zásade sa oznámené návrhy prekladajú do všetkých úradných jazykov EÚ a potom sú bezplatne sprístupnené verejnosti na webovom sídle Európa prostredníctvom databázy TRIS. Okrem toho Komisia zaviedla automatický systém upozorňovania, do ktorého sa môže verejnosť zaregistrovať. Umožňuje hospodárskym subjektom, aby automaticky e-mailom dostávali z databázy TRIS informácie hneď po doručení oznámeného návrhu v zvolených kategóriách výrobkov alebo služieb informačnej spoločnosti. Komisia zaviedla aj mechanizmus, ktorý umožňuje zainteresovaným stranám nahrávať stanoviská k zneniam oznámených návrhov priamo cez TRIS, a to verejne prístupným spôsobom alebo dôverne.

Konečné znenia sa takisto prekladajú a nahrávajú do online databázy TRIS. Takto sa zaistí ďalšia zodpovednosť a transparentnosť, keďže všetky zainteresované strany budú môcť ľahko skontrolovať, či ich príspevok mal vplyv na prijatú verziu návrhu.

Ako možno vidieť, práca na zlepšovaní postupu oznamovania a databázy TRIS je neprestávajúcim úsilím. V duchu kultúry Spoločenstva, ktorá sa začala v roku 1983, vás – spoločenstvo – vyzývame, aby ste zachovali smernicu o transparentnosti jednotného trhu relevantnou a dajte nám vedieť o spôsoboch zlepšovania tohto postupu. To bude mať napokon pozitívny význam pre členské štáty, občanov EÚ a hospodárske subjekty v Európe.

VYBRANÁ BIBLIOGRAFIA

I. ČLÁNKY

Common Market Law Review

Case C-194/94, CIA Security International SA v. Signalson SA and Securitel SPRL (Vec C-194/94 CIA Security International SA/Signalson SA a Securitel SPRL), Piet Jan SLOT, č. 33: s. 1035 – 1050, 1996.

Case C-390/99, Canal Satélite Digital, Case C-159/00, Sapod Audic v. Eco-Emballages, with annotation by M. Dougan (Vec C-390/99 Canal Satélite Digital, C-159/00 Sapod Audic/Eco-Emballages, s poznámkami M. Dougana), Michael DOUGAN, zv. 40, č. 1, február 2003, s. 193 – 218.

Revue du Marché Commun

Les Articles 30 et suivants CEE et les procédures de contrôle prévues par la Directive 83/189/CEE, Sabine LECRENIER, č. 283, január 1985, Editions Techniques et Economiques, Paríž.

Vers l'Achèvement du Marché Intérieur: l'Evolution des Procédures de contrôle prévues par la Directive 83/189/CEE depuis quatre ans, Sabine LECRENIER, č. 315, marec 1988, Editions Techniques et Economiques, Paríž.

Revue du marché unique européen

La 'certification', la reconnaissance mutuelle et le marché unique, Jacques McMILLAN, č. 2-1991, Editions Clément Juglar, Paríž.

La procédure de contrôle des réglementations techniques prévue par la nouvelle directive 83/189/CEE, Joachim FRONIA a Giuseppe CASELLA, č. 2-1995, Editions Clément Juglar, Paríž.

Le mécanisme de transparence réglementaire en matière de services de la société de l'information instauré par la directive 98/48/CE, Salvatore D'ACUNTO, č. 4-1998, Editions Clément Juglar, Paríž.

Journal des Tribunaux – droit européen

Le contrôle des règles techniques des Etats et la sauvegarde des droits des particuliers, Sabine LECRENIER, č. 35, január 1997, Editions Larcier, Brusel.

Revue du droit de l'Union européenne

Les dérogations nationales à l'harmonisation du marché intérieur: Examen au regard de l'article 114, paragraphes 4-7 TFUE, Nicolas SADELEER, č. 2, 2013, s. 233 – 266.

La politique de prévention des obstacles aux échanges de marchandises et de services de la société de l'information. Les vingt-cinq ans d'un instrument révolutionnaire: la directive 98/34/CE (ex-83/189/CEE), Florent HERLITZ, č. 3/2008, Editions Clément Juglar, Paríž.

La directive 98/48 prévoyant un mécanisme de transparence réglementaire pour les services de la société de l'information: un premier bilan après 12 mois de fonctionnement, Salvatore D'ACUNTO, č. 3/2000, Editions Clément Juglar, Paríž.

Revue Europe

Normes techniques, Sébastien ROSET, Europe, č. 4, avril 2017, s. 22 – 23.

Notion de « règle technique » et obligation de notification, Sébastien ROSET, Europe, č. 10, octobre 2014, s. 30.

Notion de « règle technique », Sébastien ROSET, Europe, č. 10, octobre 2012, s. 30.

Obligation de notifier les règles techniques, Laurence IDOT, Europe č. 9, Janvier 2008, s. 17.

Eco Emballages devant la Cour de justice. Le système français de gestion des déchets d'emballage, la transparence réglementaire et la libre circulation des marchandises, Patrick THIEFFRY, Europe, č. 10, Août-Septembre 2002, s. 5 – 7.

L'application concrète du principe de transparence dans la sphère des services de la société de l'information, Rodolphe MUÑOZ, č. 12, December 2001, Editions du Juris-Classeur, Paríž, s. 3 – 6.

European Business Law Review

Non-Harmonized technical Regulations and the Free Movement of Goods (Neharmonizované technické predpisy a voľný pohyb tovaru), Karsten Engsig Sørensen, EBLR, zv. 23, č. 2, avril 2012, s. 163 – 212.

CEPS Policy Brief

Pre-empting Technical Barriers in the Single Market (Predbežné odstránenie technických prekážok na jednotnom trhu), Anabela CORREIA a Jacques PELKMANS, č. 277, 11. júla 2012.

Computer Law & Security Review

Information Society Services: what are they and how relevant is the definition? (Služby informačnej spoločnosti: čo to je a do akej miery je relevantná ich definícia?), Justin HARRINGTON, zv. 30, č. 3, máj 2001, s. 174 – 181.

Quo vadis information society? Notification of draft rules – services in the EU, (Kam kráčaš informačná spoločnosť? Oznamovanie návrhu pravidiel – služby v EÚ) P.P POLANSKI, zv. 30, č. 6, december 2014, s. 661 – 669.

Journal of European Consumer and Market Law

Why Uber is an information society service, Martien Y. SCHAUB, Journal of European Consumer and Market Law 2018, s.109 – 115.

Gaceta Jurídica de la C.E.

El control de los Reglamentos Técnicos de los Estados y la Salvaguardia de los Derechos de los Particulares, Sabine LECRENIER, GJ 1997, D-28.

Gaceta jurídica de la Unión Europea y de la competencia

Inaplicabilidad por los jueces nacionales de las reglamentaciones técnicas no notificadas a la Comisión Europea: la sentencia Lemmens del TJCE, Luis GONZÁLEZ VAQUÉ, č. 201, jún – júl 1999, Madrid, s. 45 – 50.

Unión Europea Aranzadi

La sentencia „Lindberg“: el TJCE confirma y precisa su jurisprudencia relativa al procedimiento de información en materia de reglamentaciones técnicas (Directivas 83/189/CEE y 98/34/CE), Isabel Segura Roda, 2005, č. 11, s. 23 – 33.

Diritto comunitario e degli scambi internazionali

Direttiva n. 98/48/CE: qualche novità in materia di libera circolazione dei servizi, Salvatore D'ACUNTO, č. 2-1999, Editoriale scientifica, Milano-Parma-Napoli.

Diritto pubblico comparato ed europeo

Imballaggi, regole tecniche e misure ad effetto equivalente: la Corte chiarisce il concetto di "regola tecnica", gli obblighi derivanti e gli effetti sulle normative nazionali, Gianluca BELLOMO, 2002, s. 1837 – 1842.

Giustizia civile

Sull'interpretazione funzionale degli obblighi di comunicazione di regole tecniche, Lorenzo PRUDENZANO, 2010, č. I, s. 2108 – 2115.

SEW Tijdschrift voor Europees en economisch recht

Notificaties onder Richtlijn 98/34: preventieve controle op het vrije verkeer van goederen: stand van zaken 2003, J. Goossen, zv. 51, č. 3, marec 2003, s. 94 – 102.

Europarecht

Rechtsfolgen des Erlasses technischer Vorschriften ohne vorherige Mitteilung an die Kommission gemäß Art. 8 Richtlinie 98/34/EG – Anmerkung zum Urteil des EuGH vom 11.06.2015, Rs. C-98/14, Berlington, Julia EDER, 2015 Heft 6, s. 746 – 762.

Ecolex

Transparenzgrundsatz im Glücksspielrecht, Cornelia LANSER, 2016, s. 644 – 645.

Europäische Zeitschrift für Wirtschaftsrecht

Verfahrensrecht: Beförderungstätigkeit von Uber Popstrafrechtliche Sanktionen der Mitgliedstaaten ohne Mitteilung an EU möglich, Carsten KÖNIG, 2018, s. 380 – 381.

II. PUBLIKÁCIE EURÓPSKEJ KOMISIE

Vade-Mecum on the operation of the procedure for the provision of information in the field of technical standards and regulations, Directive 83/189/EEC of 28 March 1983, Directive 88/182/EEC of 22 March 1988, Directive 94/10/EC of 23 March 1994, (Vademékum uplatňovania postupu poskytovania informácií v oblasti technických noriem a predpisov, smernica 83/189/EHS z 28. marca 1983, smernica 88/182/EHS z 22. marca 1988, smernica 94/10/ES z 23. marca 1994) dok. č. 94/94 z 8. júna 1995 – Generálne riaditeľstvo III – priemysel.

Oznámenie Komisie (86/C 245/05) týkajúce sa nedodržovania určitých ustanovení smernice Rady 83/189/EHS z 28. marca 1983, ktorou sa stanovuje postup poskytovania informácií v oblasti technických noriem a predpisov. Ú. v. ES C 245, 1.10.1986, s. 4.

Správa Komisie o uplatňovaní smernice 83/189/EHS v rokoch 1984, 1985, 1986 a 1987, KOM(1988) 722 v konečnom znení.

Správa Komisie o uplatňovaní smernice 83/189/EHS v rokoch 1988 a 1989, KOM(1991) 108 v konečnom znení.

Správa Komisie o uplatňovaní smernice 83/189/EHS v rokoch 1990 a 1991, KOM(1992) 565 v konečnom znení.

Správa Komisie o uplatňovaní smernice 83/189/EHS v rokoch 1992, 1993 a 1994, KOM(1996) 286 v konečnom znení.

Správa Komisie o uplatňovaní smernice 98/34/ES od roku 1995 do roku 1998, KOM(2000) 429 v konečnom znení.

Správa Komisie o hodnotení smernice 98/34/ES v oblasti služieb informačnej spoločnosti, KOM(2003) 69 v konečnom znení.

Správa Komisie o fungovaní smernice 98/34/ES od roku 1999 do roku 2001, KOM(2003) 200 v konečnom znení.

Správa Komisie o uplatňovaní smernice 98/34/ES od roku 2002 do roku 2005, KOM(2007) 125 v konečnom znení.

Správa Komisie o uplatňovaní smernice 98/34/ES od roku 2006 do roku 2008, KOM(2009) 690 v konečnom znení.

Správa Komisie o uplatňovaní smernice 98/34/ES v rokoch 2009 a 2010, KOM(2011) 853 v konečnom znení.

Správa Komisie o uplatňovaní smernice 98/34/ES v rokoch 2011 až 2013, COM(2015) 338 final.

Správa Komisie o uplatňovaní smernice (EÚ) 2015/1535 v rokoch 2014 až 2015, COM(2017) 788 final.

Oznámenie Komisie Rade o globálnom prístupe k certifikácii a skúšaníu – opatrenia v oblasti kvality pre priemyselné výrobky, [KOM(1989) 209 v konečnom znení, Ú. v. ES C 267, 19.10.1989, s. 3].

Oznámenie Komisie Rade a Európskemu parlamentu z 30. októbra 1995 o širšom používaní normalizácie v politike Spoločenstva, KOM(1995) 412 v konečnom znení.

Oznámenie Komisie Rade a Európskemu parlamentu z 24. júla 1996 o normalizácii a globálnej informačnej spoločnosti: európsky prístup, KOM(1996) 359 v konečnom znení.

Oznámenie Komisie Európskemu parlamentu, Rade a Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru o regulačnej transparentnosti na vnútornom trhu pre služby informačnej spoločnosti a návrh smernice Európskeho parlamentu a Rady, ktorou sa tretíkrát mení smernica 83/189/EHS, ktorou sa stanovuje postup poskytovania informácií v oblasti technických noriem a predpisov, 24. júla 1996 [KOM(1996) 392 v konečnom znení, Ú. v. ES C 307, 16.10.1996, s. 11].

Oznámenie Komisie Európskemu parlamentu a Rade: Návrh akčného plánu pre jednotný trh, KOM(1997) 184 v konečnom znení.

Vnútroštátne predpisy uplatniteľné na výrobky na vnútornom trhu – znepokojivá situácia – dokument odborov Komisie z 28. februára 1995 – III/2185 v konečnom znení.

Oznámenie Komisie Rade a Európskemu parlamentu z 29. decembra 2000 – Stratégia vnútorného trhu so službami, KOM(2000) 888 v konečnom znení.

Oznámenie Komisie Rade a Európskemu parlamentu z 30. júla 2002 – Stav vnútorného trhu so službami, KOM(2002) 441 v konečnom znení.

Vade-Mecum to Directive 98/48/EC which Introduces a Mechanism for the Transparency of Regulations on Information Society Services, (Vademékum k smernici 98/48/ES, ktorou sa zavádza mechanizmus transparentnosti predpisov týkajúcich sa služieb informačnej spoločnosti), dok. č. S-42/98 – EN (def.) – Generálne riaditeľstvo III – priemysel a Generálne riaditeľstvo XV – vnútorný trh a finančné služby.

Oznámenie Komisie z 20. apríla 2004 – Podporovanie štrukturálnej zmeny: priemyselná politika pre rozšírenú Európu, KOM(2004) 274 v konečnom znení.

Oznámenie Jarnej Európskej Rade - Spoločne pracujeme na hospodárskom raste a zamestnanosti - Nový začiatok lisabonskej stratégie - Oznámenie predsedu Barrosa po dohode s podpredsedom Verheughenom z 2. februára 2005, KOM(2005) 24 v konečnom znení.

Oznámenie Komisie Európskemu parlamentu, Rade, Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru a Výboru regiónov – Zlepšovanie jednotného trhu: viac príležitostí pre ľudí a podniky, 28. októbra 2015, COM(2015) 550 final.

Oznámenie Komisie Európskemu parlamentu, Rade, Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru z 19. decembra 2017 – Balík návrhov o výrobkoch: posilnenie dôvery v jednotný trh, COM(2017) 787 final.

Pracovný dokument útvarov Komisie – Sprievodný dokument k správe Komisie Európskemu parlamentu, Rade a Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru o uplatňovaní smernice 98/34/ES v rokoch 2011 až 2013, 2015.

Pracovný dokument útvarov Komisie – Sprievodný dokument k správe Komisie Európskemu parlamentu, Rade a Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru o uplatňovaní smernice (EÚ) 2015/1535 v rokoch 2014 až 2015, Generálne riaditeľstvo pre vnútorný trh, priemysel, podnikanie a MSP (Európska komisia), 2017.

III. ROZSUDKY SÚDNEHO DVORA EURÓPSKEJ ÚNIE

- Rozsudok z 2. augusta 1993, Komisia/Taliansko, vec C-139/92, EU:C:1993:346
- Rozsudok z 1. júna 1994, Komisia/Nemecko, vec C-317/92, EU:C:1994:212
- Rozsudok zo 14. júla 1994, Komisia/Holandsko, vec C-52/93, EU:C:1994:301
- Rozsudok zo 14. júla 1994, Komisia/Holandsko, vec C-61/93, EU:C:1994:302
- Rozsudok z 11. januára 1996, Komisia/Holandsko, vec C-273/94, EU:C:1996:4
- Rozsudok z 30. apríla 1996, CIA Security, vec C-194/94, EU:C:1996:172
- Rozsudok zo 17. septembra 1996, Komisia/Taliansko, vec C-289/94, EU:C:1996:330
- Rozsudok z 20. marca 1997, Bic-Benelux, vec C-13/96, EU:C:1997:173
- Rozsudok zo 16. septembra 1997, Komisia/Taliansko, vec C-279/94, EU:C:1997:396
- Rozsudok zo 7. mája 1998, Komisia/Belgicko, vec C-145/97, EU:C:1998:212
- Rozsudok zo 16. júna 1998, Lemmens, vec C-226/97, EU:C:1998:296
- Rozsudok z 11. mája 1999, Albers, spojené veci C-425/97 až C-427/97, EU:C:1999:243
- Rozsudok z 3. júna 1999, Colim, vec C-33/97, EU:C:1999:274
- Rozsudok z 13. septembra 2000, Komisia/Holandsko, vec C-341/97, EU:C:2000:434
- Rozsudok z 26. septembra 2000, Unilever, vec C-443/98, EU:C:2000:496
- Rozsudok z 12. októbra 2000, Snellers, vec C-314/98, EU:C:2000:557
- Rozsudok zo 16. novembra 2000, Donkersteeg, vec C-37/99, EU:C:2000:636
- Rozsudok z 15. februára 2001, Komisia/Francúzsko, vec C-230/99, EU:C:2001:100
- Rozsudok z 8. marca 2001, Van der Burg, vec C-278/99, EU:C:2001:143
- Rozsudok z 22. januára 2002, Canal Satélite Digital, vec C-390/99, EU:C:2002:34
- Rozsudok zo 6. júna 2002, Sapod Audic, vec C-159/00, EU:C:2002:343
- Rozsudok z 21. apríla 2005, Lindberg, vec C-267/03, EU:C:2005:246
- Rozsudok z 2. júna 2005, Mediakabel, vec C-89/04, EU:C:2005:348
- Rozsudok z 8. septembra 2005, Komisia/Portugalsko, vec C-500/03, EU:C:2005:515
- Rozsudok z 8. septembra 2005, Lidl Italia, vec C-303/04, EU:C:2005:528

Rozsudok z 26. októbra 2006, Komisia/Grécko, vec C-65/05, EU:C:2006:673

Rozsudok z 8. novembra 2007, Schwibbert, vec C-20/05, EU:C:2007:652

Rozsudok zo 4. júna 2009, Komisia/Grécko, vec C-109/08, EU:C:2009:346

Rozsudok z 15. apríla 2010, Sandström, vec C-433/05, EU:C:2010:184

Rozsudok zo 14. apríla 2011, Vlaamse Dierenartsenvereniging VZW a Janssens, spojené veci C-42/10, C-45/10 a C-57/10, EU:C:2011:253

Rozsudok z 19. júla 2012, Fortuna a i., spojené veci C-213/11 a C-217/11, EU:C:2012:495

Rozsudok z 31. januára 2013, Belgische Petroleum Unie a i., vec C-26/11, EU:C:2013:44

Rozsudok z 10. júla 2014, Ivansson a i., vec C-307/13, EU:C:2014:2058

Rozsudok z 11. júna 2015, Berlington Hungary a i., vec C-98/14, EU:C:2015:386

Rozsudok zo 16. júla 2015, UNIC a Uni.co.pel, vec C-95/14, EU:C:2015:492

Rozsudok z 15. októbra 2015, Balázs, vec C-251/14, EU:C:2015:687

Rozsudok z 2. februára 2016, Ince, vec C-336/14, EU:C:2016:72

Uznesenie z 21. apríla 2016, Beca Engineering, vec C-285/15, EU:C:2016:295

Rozsudok z 13. októbra 2016, M. a S., vec C-303/15, EU:C:2016:771

Rozsudok z 27. októbra 2016, James Elliott Construction, vec C-613/14, EU:C:2016:821

Rozsudok z 1. februára 2017, Município de Palmela, vec C-144/16, EU:C:2017:76

Rozsudok zo 7. septembra 2017, Schlyter, vec C-331/15 P, EU:C:2017:639

Rozsudok z 20. decembra 2017, Falbert a i., vec C-255/16, EU:C:2017:983

Rozsudok z 20. decembra 2017, Asociación Profesional Elite Taxi, vec C-434/15, EU:C:2017:981

Rozsudok z 10. apríla 2018, Uber France, vec C-320/16, EU:C:2018:221

Rozsudok z 26. septembra 2018, Van Gennip a i., vec C-137/17, EU:C:2018:771

Rozsudok z 10. apríla 2019, Nemecko/Komisia, T-229/17, EU:T:2019:236

Rozsudok z 12. septembra 2019, VG Media, vec C-299/17, EU:C:2019:716

Rozsudok z 19. decembra 2019, Airbnb Ireland, vec C-390/18, EU:C:2019:1112

Rozsudok z 28. mája 2020, ECO-WIND Construction, vec C-727/17, EU:C:2020:393

Rozsudok z 8. októbra 2020, Admiral Sportwetten a i., vec C-711/19, EU:C:2020:812

Rozsudok z 22. októbra 2020, Sportingbet a Internet Opportunity Entertainment, vec C-275/19, EU:C:2020:856

Rozsudok z 3. decembra 2020, Star Taxi app, vec C-62/19, EU:C:2020:980

IV. INÉ DOKUMENTY

Dohovor Rady Európy č. 180 o informačnej a právnej spolupráci týkajúcej sa služieb informačnej spoločnosti, Moskva, 4. 10. 2001.